Imaginație trezită

&

Căutarea

NEVILLE

Puterea ce face atingerea țintelor…
obținerea dorințelor…
de neoprit.

Imaginație trezită
&
Căutarea

NEVILLE

[Titlu original: „Awakened Imagination”, 1954]
[Titlu original: „The Search”, 1946]

Lui
Bill
"Imaginația, lumea adevărată şi eternă
din care acest Univers Inerțial este numai
o vagă umbră. Ce e viața Omului în afară
de Artă şi Ştiință?"

WILLIAM BLAKE, *Ierusalim*

"Imaginația e mai importantă decât
cunoaşterea."

ALBERT EINSTEIN, *Despre Ştiință*

De acelaşi autor

LA PORUNCA TA – AT YOUR COMMAND
PUTEREA CONŞTIINȚEI – THE POWER OF AWARENESS
CREDINȚA ȚI-E AVUTUL – YOUR FAITH IS YOUR FORTUNE
LEGEA ŞI FĂGĂDUINȚA – THE LAW AND THE PROMISE
SĂDITUL ŞI CULESUL – SEEDTIME AND HARVEST
LIBERTATE PENTRU TOȚI – FREEDOM FOR ALL*
TRĂIREA LĂUNTRICĂ E SECRETUL – FEELING IS THE SECRET*
RUGĂCIUNEA, ARTA DE A CREDE – PRAYER, THE ART OF BELIEVING*
DIN AFARA ACESTEI LUMI – OUT OF THIS WORLD*
ÎNVIEREA – RESURRECTION*

*Aceste cinci cărți sunt incluse într-un
volum intitulat ÎNVIEREA

CUPRINS

IMAGINAȚIE TREZITĂ 4

l. CINE ESTE IMAGINAȚIA TA? 4

2. INSTRUCȚIUNI PECETLUITE 8

3. AUTOSTRĂZILE LUMII INTERIOARE 14

4. EMONDORUL REVIZUIRII 18

5. MONEDA RAIULUI 22

6. E ÎNLĂUNTRU 28

7. CREAȚIA E SĂVÂRȘITĂ 31

8. LUMINA OCHIULUI LUI DUMNEZEU 36

CĂUTAREA 37

Capitolul UNU

CINE ESTE IMAGINAȚIA TA?

Nu mă opresc din măreața-mi misiune
De a deschide Lumile Veşnice, de a deschide
Ochii nemuritori
Ai Omului înspre Lumile
Gândului: spre Veşnicia ce
Mereu se extinde în sânul lui
Dumnezeu, Imaginația Omenească.

Blake, *Ierusalim* 5:18-20

Anumite cuvinte, în cursul lungii folosiri, adună atât de multe conotații ciudate încât aproape încetează a mai însemna ceva. Un asemenea cuvânt este *imaginație*. Acest cuvânt e menit a servi atât de multor soiuri de idei, unele dintre ele complet opuse una alteia: *închipuire*, *gând*, *halucinație*, *părere* – curat, atât de largă îi este întrebuințarea şi atât de variat înțelesul, încât cuvântul *imaginație* nu are nici statut, nici semnificație fixă.

De exemplu, cerem unui om „să îşi folosească imaginația", atunci când viziunea sa actuală e prea limitată şi, astfel, nu la înălțimea sarcinii; apoi îi spunem că ideile sale sunt „pură imaginație", sugerând că ideile nu sunt realiste. Vorbim despre o persoană geloasă ori suspicioasă ca fiind „o victimă a propriei imaginații", în sensul că suspiciunile sale sunt neadevărate. Un minut mai târziu dăm cel mai înalt tribut omului, descriindu-l drept „om al imaginației".

Aşadar, cuvântul *imaginație* nu are un înțeles precis. Nici chiar dicționarul nu ne dă vreun ajutor. Defineşte imaginația ca, (1) putere descriptivă sau acțiune a minții, principiu constructiv sau creativ; (2) fantezie; (3) noțiune irațională sau credință; (4) planificare, scenariu sau schițare ce implică o construcție mentală.

Eu identific figura centrală a Evangheliilor cu imaginația omenească, puterea care face iertarea păcatelor, obținerea dorințelor, de neoprit.

> *Toate prin El s-au făcut; şi fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut.* Ioan 1:3

Există un singur lucru pe lume, Imaginația, şi toate deformările noastre asupra ei.

> *Disprețuit era şi cel din urmă dintre oameni; om al durerilor şi cunoscător al suferinței.* Isaia 53:3

Imaginația e însăşi poarta realității.

„Omul", spunea Blake, „e fie arca lui Dumnezeu, fie o umbră a pământului şi a apei". „În mod firesc, el e numai un organ natural supus Simțului". „Trupul Etern al Omului este Imaginația: Acela e Dumnezeu Însuşi, Trupul Divin. ישע *[yod, shin, ayin; de la dreapta la stânga]*: Iisus – noi suntem Membrele Sale".

Nu ştiu de vreo definiţie mai măreaţă şi mai adevărată a Imaginaţiei decât cea a lui Blake. Prin imaginaţie avem puterea de a fi orice dorim să fim.

Prin imaginaţie dezarmăm şi transformăm violenţa din lume. Cele mai intime, precum şi cele mai lipsite de importanţă relaţii devin imaginare odată treziţi la *„Taina cea din veci ascunsă neamurilor" [Coloseni 1:26]*, anume, *Hristos în noi* este imaginaţia noastră. Abia atunci realizăm că, numai trăind prin imaginaţie putem spune cu adevărat că trăim.

Vreau ca această carte să fie cea mai simplă, clară şi directă lucrare care-mi stă în putere a o face, ca să te încurajez să funcţionezi imaginativ, ca să-ţi poţi deschide „Ochii nemuritori înspre Lumile Gândului" *[William Blake]*, unde îţi ţii fiecare dorinţă a inimii ca holde coapte „gata albe de seceriş" *[Ioan 4:35]*.

Eu am venit ca viaţă să aibă şi din belşug să aibă. Ioan 10:10

Viaţa abundentă pe care Hristos ne-a promis-o este a noastră pentru a o trăi *acum*, dar nu o putem experimenta înainte de a-L înţelege pe Hristos ca imaginaţia noastră.

Taina cea din veci ascunsă… adică ***Hristos cel dintru voi, nădejdea slavei***,
Coloseni 1:26,27,

este imaginaţia ta. Aceasta e taina pe care veşnic mă ostenesc să o înţeleg mai profund lăuntric şi îi îndemn şi pe alţii să o facă.

Imaginaţia e Mântuitorul nostru, „Domnul din Ceruri" născut din om dar nu făcut de om *[Simbolul credinţei sau Crezul niceeao-constantinopolitan, 358/381 d.Hr.]*.

Fiecare om e Maria şi naştere lui Hristos trebuie să dea.

Dacă povestea concepţiei imaculate[1] şi a naşterii lui Hristos pare iraţională omului, e numai din cauză că e citită în mod eronat ca biografie, istorie şi cosmogonie, iar exploratorii moderni ai imaginaţiei nu ajută cu nimic numindu-o *minte inconştientă* sau *subconştientă*. Naşterea şi creşterea imaginaţiei reprezintă tranziţia graduală de la un Dumnezeu al tradiţiei la un Dumnezeu al experienţei. Dacă naşterea lui Hristos în om pare lentă, este numai din cauză că omul nu se grăbeşte să lase confortabila dar falsa ancorare în tradiţie.

Când imaginaţia este descoperită ca întâi principiu al religiei, piatra înţelegerii literale va fi simţit toiagul lui Moise şi, la fel ca piatra din Sion *[Isaia 28:16; Romani 9:33]*, va izvorî apa înţelesului psihologic pentru a potoli setea omenirii; şi toţi cei ce vor primi cupa oferită şi vor trăi o viaţă în concordanţă cu acest adevăr vor transforma apa înţelesului psihologic în vinul iertării. Apoi, la fel ca bunul samarinean *[Luca 10:33-35]*, o vor turna pe rănile tuturor.

Fiul lui Dumnezeu nu e de găsit în istorie, nici în altă formă externă. El poate fi găsit numai ca imaginaţia din acela în care prezenţa Lui devine manifestare.

O, de-ar fi numai inima ta o iesle a Naşterii Sale! Dumnezeu ar deveni iar Prunc pe pământ. [Angelus Silesius, poet din secolul 17]

[1] Neville foloseşte această noţiune în legătură cu ceea ce e numit în mod tradiţional „Naşterea din Fecioară", n. ed.

Omul este grădina în care doarme acest unul-născut Fiu al lui Dumnezeu. El trezeşte acest Fiu ridicându-şi imaginaţia spre Ceruri şi înveşmântându-i pe oameni în straie dumnezeieşti. Trebuie să imaginăm mai bine decât am făcut-o vreodată.

În momentul trezirii sale la viaţa imaginativă, omul trebuie să treacă proba *Filialităţii:*

„Tată, dezvăluie-Ţi Fiul în mine" [James Montgomery]

şi

a binevoit Dumnezeu […] să descopere pe Fiul Său întru mine. Galateni 1:15,16

Proba supremă a *Filialităţii* este *iertarea păcatului*. Proba că imaginaţia ta este Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, e abilitatea ta de a ierta păcatul. „Păcat" înseamnă *a rata drumul în viaţă, a eşua în idealuri, a eşua în a-ţi atinge ţinta*. „Iertare" înseamnă identificarea omului cu idealul sau ţinta lui în viaţă. Aceasta e lucrarea imaginaţiei trezite, lucrarea supremă, fiindcă testează abilitatea omului de a intra în şi de a-şi însuşi natura opusului său.

Cel slab să zică: „Eu sunt tare!" Ioel/Ioil 3:10/4:10

Din punct de vedere raţional, aceasta e cu neputinţă. Numai imaginaţia trezită poate intra în *[natura]* şi *[poate]* însuşi natura opusului său.

Această concepţie a lui Iisus Hristos ca imaginaţie omenească ridică aceste întrebări fundamentale: este imaginaţia o forţă suficientă, nu numai să-mi îngăduie să asum că *sunt tare*, dar şi capabilă prin sine să execute ideea? Presupunând că doresc să fiu într-un alt loc sau situaţie; aş putea, imaginându-mă în acea situaţie sau loc, să produc înfăptuirea lor fizică? Presupunând că nu mi-aş permite călătoria şi presupunând că statutul meu social şi financiar actual se opune ideii pe care vreau să o realizez; ar fi imaginaţia suficientă în sine pentru a incarna aceste dorinţe? Cuprinde imaginaţia raţiunea? Prin raţiune, înţeleg deducţiile din observaţiile simţurilor.

Recunoaşte ea lumea externă a lucrurilor? În modul practic al vieţii de zi cu zi, este imaginaţia un ghid complet de comportare? Presupunând că sunt capabil să acţionez prin imaginaţie continuă, adică, presupunând că sunt capabil să menţin sentimentul dorinţei mele împlinite, se va întări supoziţia mea în evidenţă?

Şi, dacă se întăreşte în evidenţă, să constat, reflectând, că acţiunile mele din perioada de incubaţie au fost rezonabile? Este imaginaţia mea o putere suficientă, nu numai să asume sentimentul dorinţei împlinite, dar este, de asemenea, capabilă prin sine să incarneze ideea? După ce asum că deja sunt ceea ce vreau să fiu, trebuie să mă ghidez continuu de idei raţionale şi acţiuni pentru a aduce împlinirea asumpţiei mele?

Experienţa m-a convins că, o asumpţie, deşi falsă, dacă se persistă în ea, se va întări în evidenţă, că imaginarea continuă e suficientă pentru toate lucrurile – dar toate planurile şi acţiunile mele raţionale nu vor suplini vreodată lipsa mea de imaginare continuă.

Nu este oare adevărat că învăţăturile Evangheliilor pot fi primite numai în condiţiile credinţei şi că Fiul lui Dumnezeu caută neîncetat semne ale credinţei în oameni – adică, credinţă în propria lor imaginaţie?

Nu este oare promisiunea,

Toate câte cereți, rugându-vă, să credeți că le-ați primit şi le veți avea, Marcu 11:24, aceeaşi cu „imaginează-te că deja eşti şi vei fi”? Nu a fost o stare imaginară cea în care Moise „a rămas neclintit, ca cel care vede pe Cel nevăzut” *[Evrei 11:27]*?

Nu prin puterea propriei sale imaginații a rămas neclintit?

Adevărul depinde de intensitatea imaginației, nu de lucruri externe. Lucrurile sunt fructele ce aduc mărturie bunei sau proastei folosiri a imaginației.

Omul devine ceea ce imaginează. El are o istorie auto-determinată. Imaginația este calea, adevărul, viața dezvăluită. Nu putem cuprinde adevărul cu mintea logică. Unde omul obişnuit vede cu simțurile un boboc, imaginația vede un trandafir înflorit.

Adevărul nu poate fi cuprins de lucruri. Pe măsură ce ne trezim la viața imaginativă, descoperim că a imagina un lucru înseamnă a-l crea, că o judecată adevărată nu trebuie să se supună realității externe cu care relaționează.

Omul imaginativ nu neagă Devenirea realității lumii exterioare a simțurilor, dar el ştie că lumea interioară a Imaginației continue este acea forță prin care se creează Devenirea realității lumii exterioare a simțurilor. El vede lumea exterioară şi toate întâmplările ei ca proiecții ale lumii interioare a Imaginației. Pentru el, totul e o manifestare a activității mentale care se petrece în imaginația omului, fără ca omul rațional al simțurilor să fie conştient de ea. Dar el realizează că fiecare om trebuie să devină conştient de această activitate interioară şi să vadă relația dintre lumea internă cauzală a imaginației şi lumea externă senzitivă a efectelor.

E un lucru extraordinar să descoperi că te poți imagina într-o stare a dorinței tale împlinite şi să evadezi din închisorile pe care le-a construit ignoranța.

Omul Adevărat este o Imaginație Magnifică.

Acest *sine* este cel care trebuie trezit.

Deşteaptă-te, cel ce dormi şi te scoală din morți şi te va lumina Hristos. Efeseni 5:14

În clipa în care omul descoperă că imaginația lui este Hristos, înfăptuieşte lucruri care, la acest nivel pot fi numai numite drept *miraculoase*. Dar, până ce omul nu va avea sensul de Hristos ca propria sa imaginație,

Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi, Ioan 15:16,

va vedea totul pur obiectiv, fără nicio relație subiectivă. Fără să realizeze că tot ceea ce întâlneşte este parte din el, se răzvrăteşte la gândul că el şi-a ales condițiile din viață, că ele sunt relaționate cu afinitățile propriei sale activități mentale. Omul trebuie să înceapă să creadă cu fermitate că realitatea stă în el şi nu în afara lui.

Deşi ceilalți au trupuri, o viață a lor, realitatea lor e înrădăcinată în tine, se sfârşeşte în tine, aşa cum a ta se sfârşeşte în Dumnezeu.

Capitolul DOI

INSTRUCȚIUNI PECETLUITE

Cea dintâi putere care ne întâmpină la
hotarele tărâmului sufletului este
puterea imaginației.
Dr. Franz Hartmann

Am conştientizat prima dată puterea, natura şi funcţia de răscumpărare a imaginației prin învățăturile prietenului meu Abdullah; şi, prin experiențe ulterioare, am aflat că Iisus era un simbol al devenirii imaginației omului, că proba naşterii Sale în om era abilitatea individului de a ierta păcatul; adică, abilitatea lui de a se identifica pe sine sau pe altul cu ținta lui în viață.

Fără identificarea omului cu ținta sa, iertarea păcatului este o imposibilitate, şi numai Fiul lui Dumnezeu poate ierta păcatul. Aşadar, abilitatea omului de a se identifica pe sine cu ținta lui, deşi rațiunea şi simțurile sale o neagă, este dovada naşterii lui Hristos în el. A capitula pasiv aparențelor şi a te înclina în fața evidenței lucrurilor înseamnă a recunoaşte că Hristos încă nu este născut în tine.

Deşi învățăturile astea m-au şocat şi îngrozit la început – eu fiind un creştin convins şi vrednic şi neştiind atunci că nu prin simplu accident sau naştere se poate moşteni creştinismul, ci trebuie adoptat conştient ca mod de viață –, şi-au făcut loc treptat în înțelegerea mea, prin viziuni, revelații mistice şi experiențe practice, şi şi-au găsit interpretarea într-un fel profund. Dar trebuie să recunosc că e o vreme de mare încercare aceea când astfel de lucruri, pe care le luăm drept bune, încep să fie scuturate.

> *Vezi aceste mari clădiri? Nu va rămâne piatră peste piatră să nu se risipească*. Marcu 13:2

Nicio piatră a înțelegerii literale nu va rămâne după ce vei bea din apa înțelesului psihologic.

Tot ce s-a zidit prin religie tradițională e aruncat în flăcările focului mental. Totuşi, ce cale mai bună de a înțelege pe Iisus Hristos, alta decât de a identifica figura centrală a Evangheliilor cu imaginația omenească – ştiind că, de fiecare dată când îți exerciți imaginația cu iubire în folosul altuia, mediezi literalmente pe Dumnezeu omului şi astfel hrăneşti şi îmbraci pe Iisus Hristos şi că, indiferent ce imaginezi rău împotriva altuia, îl loveşti şi crucifici pe Iisus Hristos?

Fiecare imaginare a omului este fie cupa cu apă rece, fie buretele cu oțet pe buzele uscate ale lui Hristos.

> *Să nu cugetați fărădelege unul împotriva altuia,*

a avertizat profetul Zaharia *[8:17]*.

Când omul ține seama de sfatul acesta, se va trezi din somnul lăsat asupra lui Adam la conştiența deplină a Fiului lui Dumnezeu. El e în lume, şi lumea e făcută prin El, dar lumea nu Îl cunoaşte *[aprox., Ioan 1:10]*: Imaginația Omenească.

M-am întrebat de multe ori, „Dacă imaginația mea este Iisus Hristos şi toate lucrurile sunt cu putință lui Iisus Hristos, îmi sunt mie toate lucrurile cu putință?"

Prin experiență, am ajuns să ştiu că, atunci când mă identific cu ținta mea în viață, atunci Hristos se trezeşte în mine.

Hristos este „de ajuns" *[sau, „suficient"]* pentru toate. *[„Căci întru El locuieşte, trupeşte, toată plinătatea Dumnezeirii, Şi sunteți deplini întru El, Care este cap a toată domnia şi stăpânirea", Coloseni 2:9,10; „Îți este de ajuns Harul Meu", 2Corinteni 12:9]*

Eu Îmi pun sufletul, ca iarăşi să-l iau. Nimeni nu-l ia de la Mine, ci Eu de la Mine Însumi îl pun. [Putere am Eu ca să-l pun şi putere am iarăşi ca să-l iau] – Ioan 10:17,18

Ce uşurare, să ştiu că tot ceea ce experimentez este rezultatul propriului meu standard al credințelor; că sunt centrul propriei mele rețele de împrejurări şi că, pe măsură ce mă schimb, se schimbă şi lumea mea externă!

Lumea prezintă înfățişări diferite pe măsură ce stările noastre de conştiență diferă. Ceea ce vedem când ne identificăm cu o stare nu poate fi văzut când nu mai suntem contopiți cu ea. Prin *stare* înțelegem tot ceea ce omul crede şi consimte a fi adevărat. Nicio idee prezentată minții nu se poate înfăptui prin sine dacă mintea nu o acceptă. Depinde de acceptare, starea cu care ne identificăm, felul în care lucrurile se înfățişează. În contopirea imaginației cu starea se găseşte formarea lumii aşa cum pare. Lumea este o revelare a stării cu care imaginația se contopeşte. Starea *din* care gândim este cea care determină lumea obiectivă în care trăim. Omul bogat, omul sărac, omul bun sau tâlharul sunt ceea ce sunt prin natura stării *din* care văd ei lumea. De distincția dintre aceste stări depinde distincția dintre lumile acestor oameni atât de diferiți individual în aceeaşi lume. Nu acțiunile şi comportamentul omului bun sunt cele ce trebuie atinse, ci felul său de a vedea lucrurile.

Reformele externe sunt inutile dacă starea interioară nu se schimbă. Succesul se câştigă nu imitând acțiunile evidente ale omului de succes, ci acțiunile interne şi dialogul intern ale acestuia.

Dacă ne detaşăm de o stare, şi o putem face în orice clipă, condițiile şi circumstanțele cărora le-a dat viață acea uniune dispar.

Era toamna lui 1933, în oraşul New York, când l-am abordat pe Abdullah cu o problemă. Mi-a pus o întrebare simplă: „Ce vrei?"

I-am spus că aş vrea să petrec iarna în Barbados, dar că eram falit. Nu aveam, literalmente, nici un şfanț.

„De te vei imagina a fi *în* Barbados", a zis, „gândind şi văzând lumea *din* acea stare a conştienței în loc să te gândeşti *la* Barbados, vei petrece iarna acolo. Nu trebuie să te frământi cu felul şi mijloacele de a ajunge acolo, pentru că starea conştienței de a fi deja în Barbados, de este ocupată de imaginația ta, va meşteşugi cele mai potrivite mijloace de a se realiza".

Omul trăieşte încredinţându-se pe sine stărilor invizibile, contopindu-şi imaginaţia cu ceea ce ştie a fi altceva decât e el şi, în această contopire, experimentează rezultatul acelei contopiri. Nimeni nu poate pierde ceea ce are, decât desprinzându-se din acea stare unde lucrurile experimentate au viaţa lor firească.

„Trebuie să te imaginezi chiar în starea dorinţei tale împlinite", mi-a spus Abdullah, „şi să adormi văzând lumea din Barbados".

Lumea pe care o descriem din observaţie trebuie să fie precum o descriem în relaţie cu noi înşine. Imaginaţia noastră ne uneşte cu starea dorită. Dar trebuie să folosim imaginaţia cu măiestrie, nu ca un spectator gândind *la* finalitate, ci ca un participant gândind *din* finalitate. Trebuie *să fim* de fapt acolo în imaginaţie. Dacă facem asta, experienţa noastră subiectivă va fi realizată obiectiv.

„Aceasta nu e o simplă fantezie", spunea el, „ci un adevăr pe care-l poţi dovedi prin experienţă".

Îndemnul lui de a intra *în* dorinţa împlinită era secretul gândirii *din* finalitate. Fiecare stare e deja acolo ca „simplă posibilitate" atâta timp cât te gândeşti *la* ea, dar este atotputernic de reală când gândeşti *din* ea. ***Gândirea din finalitate* este calea lui Hristos.**

Am început chiar acolo şi atunci, fixându-mi gândurile dincolo de limitele simţurilor, dincolo de aspectul căruia starea mea prezentă îi dăduse viaţă, spre sentimentul de a fi deja *în* Barbados şi văzând lumea *din* acel loc.

El articula importanţa stării *din* care omul vede lumea pe când adoarme. Toţi profeţii afirmau că vocea lui Dumnezeu e auzită de om în principal în visuri.

> *El vorbeşte în vis, în vedeniile nopţii, atunci când somnul se lasă peste oameni şi când ei dorm în aşternutul lor. Atunci El dă înştiinţări oamenilor şi-i cutremură cu arătările Sale.* Iov 33:15,16

Noaptea aceea şi câteva nopţi după, am adormit în asumpţia că eram în casa tatălui meu, în Barbados. Într-o lună, am primit o scrisoare de la fratele meu, care spunea că are o mare dorinţă de a reuni întreaga familie de Crăciun şi îmi cerea să folosesc biletul de vapor inclus pentru a merge în Barbados. M-am îmbarcat la două zile după ce am primit scrisoarea fratelui meu şi am petrecut o iarnă minunată în Barbados.

Această experienţă m-a convins că omul poate fi orice doreşte dacă îşi transformă această concepţie în obicei şi gândeşte *din* finalitate. Mi-a mai arătat şi că nu mă mai pot eschiva aruncând vina pe lume pentru lucrurile externe – că binele meu şi răul meu nu depind decât de mine –, că **depinde de starea *din* care văd lumea felul în care lucrurile se înfăţişează.**

Omul, care e liber în toate alegerile sale, acţionează din concepţii pe care el singur le alege, deşi nu mereu cu înţelepciune. Toate stările imaginabile ne aşteaptă alegerea şi ocuparea, dar raţiunea, în indiferent câtă măsură, nu ne va aduce în sine starea de conştienţă care e singura ce merită a fi atinsă.

Reflecția imaginativă e singurul lucru de căutat.

Scopul suprem al imaginației este de a crea în noi „spiritul lui Iisus", care e iertare continuă a păcatului, identificare continuă a omului cu idealul său. Numai identificându-ne cu ținta noastră ne putem ierta pentru că am ratat-o. Toate celelalte sunt muncă în zadar. Pe calea asta, spre orice loc sau stare ne purtăm imaginația, spre acel loc sau stare vom şi gravita fizic.

> *În casa Tatălui Meu multe locaşuri sunt. Iar de nu, v-aş fi spus. Mă duc să vă gătesc loc. Şi dacă Mă voi duce şi vă voi găti loc, iarăşi voi veni şi vă voi lua la Mine, ca să fiți şi voi unde sunt Eu*.
>
> Ioan 14:2,3

Dormind în casa tatălui meu în imaginația mea ca şi când aş fi dormit acolo în carne şi oase, mi-am contopit imaginația cu starea aceea şi am fost silit să experimentez acea stare în carne şi oase de asemenea.

Atât de vie era starea asta pentru mine, încât aş fi putut fi văzut în casa tatălui meu dacă cineva suficient de senzitiv ar fi intrat în camera unde dormeam eu în imaginație. Un om poate fi văzut acolo unde este în imaginație, fiindcă un om trebuie să fie acolo unde e imaginația lui, căci imaginația lui este el însuşi. Ştiu asta din experiență, deoarece am fost văzut de câțiva de care am vrut să fiu văzut, pe când fizic eram la sute de mile depărtare.

Eu, prin intensitatea imaginației şi simțirii mele, imaginându-mă şi simțindu-mă a fi *în* Barbados în loc să mă gândesc numai *la* Barbados, am cuprins vastul Atlantic şi mi-am influențat fratele să-mi dorească prezența pentru a completa cercul familial de Crăciun.

Gândirea *din* finalitate, din sentimentul dorinței mele împlinite, a fost sursa tuturor celor care s-au întâmplat ca şi cauze externe, precum impulsul fratelui meu de a-mi trimite un bilet de vapor; şi a fost şi cauza a tuturor celor care au apărut ca rezultate.

În *Idei despre Bine şi Rău*, W. B. Yeats, descriind câteva experiențe similare cu această experiență de-ale mele, scrie:

> Dacă toți cei care au descris evenimente ca acestea nu au visat, ar trebui să rescriem istoriile noastre, fiindcă toți oamenii, cu siguranță oamenii imaginativi, trebuie că țes veşnic farmece, străluciri, iluzii; iar toți oamenii, în special cei liniştiți, care nu au vieți puternic egoiste, trebuie că trec continuu sub puterea lor.

<u>Imaginație hotărâtă, gândire *din* finalitate – iată începutul tuturor miracolelor.</u>

Aş vrea să-ți ofer o imensă credință în miracole, dar un miracol e numai numele dat de cei care nu au cunoştința puterii şi funcționării imaginației în lucrările imaginației.

Imaginându-te în sentimentul dorinței împlinite este mijlocul prin care se intră într-o nouă stare. Aceasta dă stării calitatea de *fi*-ințare.

Hermes ne spune:

> Ceea ce *este*, e manifestat; ceea ce a fost sau va fi, este nemanifestat, dar nu mort; fiindcă Sufletul, activitatea eternă a lui Dumnezeu, însufleţeşte toate lucrurile.

Viitorul trebuie să devină prezent în imaginaţia celui care cu înţelepciune şi conştient creează circumstanţele. Trebuie să transpunem viziunea în Fiinţă, gândirea *la* în gândirea *din*. Imaginaţia trebuie să se centreze într-o stare şi viziune asupra lumii *din* acea stare. Gândirea *din* finalitate este o percepţie intensă a lumii dorinţei împlinite.

Gândirea *din* starea dorită este trăire creativă. Necunoaşterea acestei abilităţi de a gândi *din* finalitate este robie. Este rădăcina tuturor robiilor la care e omul înrobit. A capitula pasiv evidenţei simţurilor subestimează capacităţile Sinelui Interior.

Odată ce omul acceptă gândirea *din* finalitate ca principiu creativ cu care poate coopera, atunci este mântuit din absurditatea de a încerca vreodată să-şi atingă obiectivul doar gândindu-se *la* el.

Construieşte-ţi toate finalităţile pe tiparul dorinţei împlinite.

Viaţa în întregul ei este numai un armistiţiu cu foamea *[sau, „pofta”]*, iar stările infinite ale conştienţei din care omul poate vedea lumea sunt mijloacele absolute de satisfacere a acelei pofte. Principiul după care este organizată fiecare stare vizează ca o formă oarecare de *poftă* să stârnească *pasiunea auto-satisfacerii* la tot mai ridicate şi mai ridicate niveluri de experienţă.

Dorinţa e motorul maşinăriei mentale. E un lucru binecuvântat. E o poftă dreaptă şi firească ce are o stare de conştienţă ca dreaptă şi firească satisfacere.

> *Dar una fac: uitând cele ce sunt în urma mea, şi tinzând către cele dinainte, alerg la ţintă [la răsplata chemării de sus]*. Filipeni 3:13,14

E necesar să ai o ţintă în viaţă. Fără ţintă, suntem duşi de vânt. „Ce vrei de la Mine?” *[Ce voieşti să-ţi fac?, Luca 18:41]* e întrebarea implicită pusă cel mai adesea de figura centrală a Evangheliilor. În definirea ţintei tale, trebuie să o vrei.

> *În ce chip doreşte cerbul izvoarele apelor, aşa Te doreşte sufletul meu pe Tine, Dumnezeule*! Psalmi 41/42:1

Lipsa acestei direcţii pasionale a vieţii este ceea ce face omul să rateze împlinirea.

Întinderea podului între dorinţă – gândirea *la* – şi satisfacere – gândirea *din* – este de crucială importanţă. Trebuie să ne mişcăm mental de la gândirea *la* finalitate la gândirea *din* finalitate.

Aceasta, raţiunea nu o poate face. Prin natura sa, e limitată la evidenţa simţurilor; dar imaginaţia, neavând asemenea limitări, poate.

Dorinţa există pentru a fi satisfăcută în activitatea imaginaţiei. Prin imaginaţie, omul evadează din limitările simţurilor şi din robia raţiunii.

Nu există opreliște pentru omul care poate gândi din finalitate. Nimic nu-l poate opri. El creează mijloacele și își lărgește calea din limitări în tot mai mărețe și mai mărețe locașuri ale Tatălui. Nu contează ce a fost sau ce este. Tot ceea ce contează e: „Ce vrea?”

El știe că lumea este o manifestare a activității mentale ce are loc în sine însuși, astfel că se străduiește să determine și să controleze finalitățile *din* care gândește. În imaginația sa, el locuiește în finalitate, încrezător că va locui acolo și în realitate. Își pune întreaga încredere în sentimentul dorinței împlinite și trăiește dedicându-se pe sine acestei stări, fiindcă arta succesului este de a-l tenta să facă astfel.

Precum omul de la scăldătoarea Vitezda *[Ioan 5:2-15]*, el este pregătit pentru mișcarea apei imaginației. Știind că fiecare dorință e ca grânele coapte pentru cel care știe cum să gândească *din* finalitate, el e indiferent la probabilitățile raționale obișnuite și încrezător că prin continuă imaginare, asumpțiile sale se vor întări în fapt.

Dar cum să convingi oamenii de pretutindeni că gândirea *din* finalitate este singurul mod de a trăi, cum să sădești asta în toate activitățile omului, cum să o dezvălui ca plinătate a vieții și nu ca mângâiere a celor deznădăjduiți: aceasta e problema.

Viața e un lucru controlabil. Poți experimenta ce dorești odată ce realizezi că ești Fiul Lui și că ești ceea ce ești prin natura stării de conștiență *din* care gândești și vezi lumea.

Fiule […], Tu totdeauna ești cu mine și toate ale Mele ale Tale sunt.
Luca 15:31

Capitolul TREI

AUTOSTRĂZILE LUMII INTERIOARE

> *Dar copiii au început a se zbate în pântecele ei; [...] Domnul însă i-a zis: „În pântecele tău sunt două neamuri şi două popoare se vor ridica din pântecele tău; un popor va ajunge mai puternic decât celălalt şi cel mai mare va sluji celui mai mic!”*
>
> Geneza/Facerea 25:22,23

Dualitatea este o condiţie inerentă a vieţii. Tot ce există e dublu. Omul este o creatură dual cu principii contrare încastrate în natura lui. Ele se războiesc înlăuntrul lui şi prezintă atitudini antagoniste asupra vieţii. Acest conflict este căutarea veşnică, războiul din ceruri, lupta nesfârşită a omului tânăr sau interior al imaginaţiei pentru a-şi afirma supremaţia Sa asupra omului bătrân sau exterior al simţurilor.

> *Şi mulţi dintâi vor fi pe urmă, şi cei de pe urmă vor fi întâi*. Matei 19:30
>
> *Cel Care vine după mine, Care înainte de mine a fost*. Ioan 1:27
>
> *[Omul cel dintâi este din pământ, pământesc;] omul cel de-al doilea este din cer*.
>
> 1Corinteni 15:47

Omul începe să se trezească la viaţa imaginativă în momentul în care începe să simtă prezenţa unei alte fiinţe în el însuşi.

> *În pântecele tău sunt neamuri două, duşmane din naştere soiuri; unul mai puternic va fi, cel mare celui mic va sluji!*

Sunt două centre de gândire distincte sau viziuni asupra lumii în posesia fiecărui om. Biblia vorbeşte despre aceste două perspective ca „firească” şi spirituală *[sau, „duhovnicească”]*.

> *Omul firesc nu primeşte cele ale Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt nebunie şi nu poate să le înţeleagă, fiindcă ele se judecă duhovniceşte*.
>
> 1Corinteni 2:14

Corpul interior al omului este la fel de real în lumea experienţei subiective ca şi corpul său exterior în lumea realităţilor externe, dar corpul interior exprimă o parte mai fundamentală a realităţii. Acest corp interior al omului trebuie să fie exercitat conştient şi dirijat. Lumea interioară a gândului şi simţirii la care este racordat corpul interior are propria sa structură reală şi există în propriul său spaţiu subtil.

Sunt două tipuri de mişcare, una care se racordează corpului interior şi alta, care se racordează corpului exterior. Mişcarea care se racordează corpului interior este cauzală, iar mişcarea externă e supusă constrângerilor. Mişcarea internă o determină pe cea externă, care îi este ataşată, aducând în cea externă o mişcare care e similară cu acţiunile corpului interior. Mişcarea internă este forţa prin care toate evenimentele sunt înfăptuite. Mişcarea externă este supusă constrângerii aplicate de mişcarea corpului interior.

Ori de câte ori acţiunile corpului interior corespund acţiunilor pe care corpul exterior trebuie să le facă pentru a-şi potoli dorinţa, acea dorinţă va fi înfăptuită.

Construieşte mental un scenariu care implică faptul că dorinţa ta este împlinită şi fă unul care implică mişcarea sinelui. Imobilizează-ţi sinele fizic exterior. Procedează exact ca şi când ar urma să tragi un pui de somn şi începe acţiunea predeterminantă în imaginaţie.

O reprezentare vie a acţiunii este începutul acelei acţiuni. Apoi, pe măsură ce adormi, imaginează-te conştient în scenă. Durata somnului nu are importanţă, un somn scurt e suficient, dar ducerea acţiunii în somn întăreşte fantezia în fapt.

La început gândurile tale pot fi ca oile răzleţe care nu au păstor. Nu dispera. De ţi se va depărta atenţia de şaptezeci de ori câte şapte, adu-o-napoi de şaptezeci de ori câte şapte la cursul său predeterminat până ce, de la oboseala rătăcirii, va urma calea indicată. Călătoria interioară nu trebuie făcută niciodată fără direcţie. Când o apuci pe drumul interior, vei face [în exterior] ceea ce ai făcut mental înainte de a începe. Mergi după recompensa pe care deja ai văzut-o şi ai acceptat-o.

În *Drumul spre Xanadu,* profesorul John Livingston Lowes spune:

> *Dar de mult aveam sentimentul, pe care acest studiu l-a transformat în convingere, că Fantezia şi Imaginaţia nu sunt două puteri defel, ci una. Singura diferenţă care există între ele stă, nu în materialul cu care ele operează, ci în gradul de intensitate al puterii operante însăşi. Lucrând la tensiune înaltă, energia imaginativă asimilează şi transmută; coborâtă, aceeaşi energie cuprinde şi uneşte acele imagini care, la cel mai înalt nivel, se absorb indisolubil într-una singură*.

Fantezia adună, imaginaţia contopeşte.

Iată o aplicaţie practică a acestei teorii. Cu un an în urmă, o fată oarbă ce locuia în oraşul San Francisco s-a găsit confruntându-se cu o problemă de transportare. O rerutare a autobuzelor a silit-o să facă trei schimburi între casă şi birou. Acest lucru a lungit călătoria ei de la cincisprezece minute la două ore şi cincisprezece minute. S-a gândit serios la această problemă şi a ajuns la decizia că o maşină era soluţia. Ştia că nu putea conduce o maşină, dar simţea că putea fi condusă cu o maşină. Testând această teorie conform căreia „ori de câte ori acţiunile corpului interior corespund acţiunilor pe care corpul exterior trebuie să le facă pentru a-şi potoli dorinţa, acea dorinţă va fi înfăptuită”, şi-a spus, „voi sta aici şi voi imagina că sunt condusă spre birou cu o maşină”.

Stând în camera sa de zi, a început să se imagineze aşezată într-o maşină. Simţea ritmul motorului. Îşi imagina că simţea mirosul de benzină, mişcarea maşinii, atingea mâneca şoferului şi descoperea că şoferul era un bărbat. Simţea maşina oprindu-se şi, întorcându-se spre însoţitorul său, spunea, „Mulţumesc foarte mult, domnule”.

La care el răspundea, „Plăcerea e toată a mea”.

Apoi cobora din maşină şi auzea zgomotul uşii închizându-se.

Mi-a spus că îşi centra imaginaţia pe a fi *în* o maşină şi, deşi oarbă, vedea oraşul *din* călătoria ei imaginară. Nu se gândea *la* călătorie. Se gândea *din* călătorie şi tot ce implica asta. Această călătorie controlată şi dirijată subiectiv spre scop i-a stârnit imaginaţia la eficacitatea deplină. Şi-a ţinut constant scopul în minte, ştiind că era coeziune în mişcarea interioară planificată. În aceste călătorii mentale, o continuitate emoţională trebuie susţinută – emoţia dorinţei împlinite. Aşteptările şi dorinţa erau atât de intens unite încât au trecut imediat din stare mentală în desfăşurare fizică.

Sinele interior se mută de-a lungul cursului predeterminat cel mai bine atunci când emoţiile colaborează. Sinele interior trebuie să fie aprins, şi este cel mai bine aprins de gândul la fapte măreţe şi câştiguri personale. Trebuie să ne facă plăcere acţiunile noastre.

Două zile consecutiv, fata cea oarbă şi-a continuat călătoria imaginară, dându-i întreaga bucurie şi vitalitate senzorială a realităţii. La câteva ore după cea de-a doua călătorie imaginară, un amic i-a relatat o povestire din ediţia de seară a ziarului. Era despre un bărbat ce era interesat de problematica nevăzătorilor. Fata cea oarbă i-a telefonat şi i-a expus problema. Chiar a doua zi, pe drum spre casă, el se opri la un bar şi, stând acolo, simţi impulsul de a spune povestea fetei oarbe prietenului său, proprietarul barului. Un străin, auzind discuţia, s-a oferit să o conducă pe fata cea oarbă spre casă în fiecare zi. Cel care spusese povestea a replicat, „Dacă tu o vei duce acasă, eu o voi duce la serviciu”.

Asta a fost acum mai bine de un an, şi din ziua aceea, această fată oarbă e condusă la şi de la birou de către aceşti doi domni. Acum, în loc să petreacă două ore şi cincisprezece minute schimbând trei autobuze, ajunge la serviciu în mai puţin de cincisprezece minute. Iar în acea primă zi spre lucru, s-a întors spre bunul ei samarinean şi a spus, „Mulţumesc foarte mult, domnule”; iar el a răspuns, „Plăcerea e toată a mea”.

Astfel, obiectele imaginării sale fuseseră pentru ea realităţile din care manifestarea fizică s-a manifestat ca martor. Principiul animator determinant fusese călătoria imaginară. Triumful ei poate fi o surpriză numai pentru aceia care nu ştiu despre călătoria ei interioară. Ea văzuse mental lumea *din* călătoria ei imaginară cu o asemenea claritate a viziunii încât fiecare aspect al oraşului a căpătat identitate.

Aceste mişcări interioare nu numai că produc mişcările exterioare corespunzătoare: aceasta e legea care operează în spatele tuturor aparenţelor fizice. Acela care practică aceste exerciţii de bilocaţie îşi va dezvolta în chintesenţă puteri de concentrare neobişnuite, obţinând inevitabil trezirea conştienţei în lumea mult mai largă dimensional, cea interioară.

Dând [exerciţiului imaginar] un puternic realism, ea şi-a împlinit dorinţa, căci, văzând oraşul *din* sentimentul dorinţei sale împlinite, ea a potrivit starea dorită şi şi-a acordat sieşi ceea ce oamenii adormiţi cer de la Dumnezeu.

Pentru a-ţi realiza dorinţa, o acţiune trebuie să înceapă în imaginaţia ta, separat de evidenţa simţurilor, incluzând mişcarea sinelui şi implicând împlinirea dorinţei tale. Când are loc acţiunea pe care sinele exterior o face pentru a satisface dorinţa, acea dorinţă va fi realizată.

Mişcarea oricărui obiect vizibil este cauzată nu de lucrurile din afara corpului, ci de lucrurile dinlăuntrul lui, care operează de dinăuntru în afară.

Călătoria este în tine însuţi. Călătoreşti de-a lungul autostrăzilor lumii interioare. Fără mişcare interioară, este imposibil să aduci ceva la suprafaţă. Acţiunea interioară este senzaţie introvertită. Dacă vei construi mental un scenariu care implică faptul că deja ţi-ai realizat obiectivul, apoi închizi ochii şi îţi laşi gândurile spre înăuntru, centrându-ţi imaginaţia pe toată durata în acţiunea predeterminată şi luând parte la acea acţiune, vei fi devenit o fiinţă auto-determinată.

Acţiunea interioară comandă toate lucrurile în funcţie de natura fiecăruia. Încearcă şi vei vedea că un ideal dezirabil, odată formulat, este posibil – fiindcă numai prin acest proces al experimentării îţi poţi realiza posibilităţile.

Astfel se realizează acest principiu creativ. Deci indiciul pentru a trăi cu scop este de a-ţi centra imaginaţia în acţiune şi de a simţi dorinţa împlinită cu asemenea conştienţă, atâta simţire, încât iniţiezi şi experimentezi mişcarea din lumea interioară.

Ideile acţionează numai dacă sunt simţite, dacă trezesc mişcarea interioară. Mişcarea interioară este condiţionată de auto-motivare, iar mişcarea exterioară de constrângeri.

Tot locul pe care vor călca tălpile picioarelor voastre, îl voi da vouă,
Iosua 1:3,

şi, aminteşte-ţi,

Domnul Dumnezeul tău este în mijlocul tău ca un izbăvitor puternic,
Ţefania/Sofonie 3:17

Capitolul PATRU

EMONDORUL[2] REVIZUIRII

Omul cel de-al doilea este [Domnul] din Cer. 1Corinteni 15:47

Nicicând nu va spune el „omizi”. Va spune, „Sunt o mulțime de viitori fluturi în verzele noastre, Prue”.

Nu va spune, „E iarnă”. Va spune, „Vara doarme”.

Şi nu e boboc suficient de mic ori suficient de sărac colorat încât Kester să nu-l numească „începutul înfloririi”.

Mary Webb, *Precious Bane [„Dulce otravă”]*

Cel dintâi act al corecției sau vindecării este întotdeauna: „revizuire”. Şi trebuie să se înceapă cu sine. Este atitudinea sinelui cea care trebuie schimbată.

Ceea ce suntem, numai aceea putem vedea. Emerson

Este cel mai sănătos şi productiv exercițiu ca zilnic să retrăieşti ziua aşa cum doreşti să o fi trăit, revizuind scenele pentru a le face conforme idealurilor tale. De exemplu, presupunând că ai primit veşti dezamăgitoare în corespondența de azi – revizuieşte scrisoarea. Rescrie-o mental şi fă-o să se conformeze veştilor pe care ai fi vrut să le primeşti. Apoi, în imaginație, citeşte scrisoarea revizuită iar şi iar. Aceasta este esența revizuirii, şi revizuirea duce la revocare.

Singura cerință este să-ți ridici atenția într-un mod şi la o asemenea intensitate încât devii complet absorbit în acțiunea revizuirii. Vei experimenta o expansiune şi o rafinare a simțurilor prin acest exercițiu imaginativ şi vei obține la final o nouă perspectivă.

Dar aminteşte-ți mereu că scopul ultim al acestui exercițiu este de a crea în tine „Spiritul lui Iisus”, care e continua iertare a păcatului. Revizuirea este de cea mai mare importanță când motivul este acela de a schimba sinele, atunci când e o dorință sinceră de a fi ceva diferit, când dorința fierbinte este aceea de a trezi spiritul activ ideal al iertării.

Fără imaginație, omul rămâne o făptură a păcatului. Omul fie merge înainte în imaginație, fie rămâne încarcerat în simțurile sale. A merge înainte în imaginație înseamnă a ierta. Iertarea este viața imaginației. Arta de a trăi este arta de a ierta.

Iertarea e, de fapt, experimentarea în imaginație a versiunii revizuite a zilei, experimentarea în imaginație a ceea ce doreşti să fi experimentat în carne şi oase. De fiecare dată când cineva iartă cu adevărat – adică, de fiecare dată când retrăieşte evenimentul aşa cum trebuia să fi fost trăit – se naşte din nou.

„Iartă-i, Tată” nu e o cerere ce se face o dată pe an, ci este o şansă zilnică. Iertarea e o posibilitate zilnică şi, dacă e făcută sincer, va ridica omul la tot mai înalte niveluri ale ființei. El va experimenta un Paşte zilnic, iar Paştele este ideea înălțării ca om transformat.

---

[2] Foarfece de grădinar; unealtă folosită la emondaj (operație de tăiere a ramurilor de pe trunchiurile arborilor în perioada de creştere, pentru a stimula dezvoltarea lor în înălțime; emondare, emondație)

Iar acesta ar trebui să fie un proces aproape continuu.

Libertatea şi iertarea sunt indisolubil legate.

A nu ierta înseamnă a fi în război cu noi înşine, pentru că suntem eliberaţi în funcţie de capacitatea noastră de a ierta.

Iertaţi şi veţi fi iertaţi. Luca 6:37

Iartă, nu doar din vreun simţ al datoriei sau al serviciului; **<u>iartă fiindcă vrei să ierţi</u>**.

Căile ei sunt plăcute şi toate cărările ei sunt căile păcii.

Proverbe/Pildele lui Solomon 3:17

Trebuie să găseşti plăcere în revizuire. Îi poţi ierta efectiv pe ceilalţi numai când ai o dorinţă sinceră să-i identifici cu idealul tău. Datoria nu are forţa necesară.

Iertarea este o chestiune de retragere deliberată a atenţiei de la ziua nerevizuită şi dăruire a atenţiei în plină forţă şi bucurie zilei revizuite. Dacă un om începe să revizuiască măcar o mică parte din supărările şi necazurile zilei, atunci el începe să lucreze practic asupra lui. Fiecare revizuire este o victorie asupra lui însuşi şi astfel o victorie asupra inamicilor săi.

Şi omul va avea de vrăjmaşi chiar pe cei din casa lui, Matei 10:36,

iar „casa lui" este starea lui mentală. Îşi schimbă viitorul în timp ce-şi revizuieşte ziua.

Când un om practică arta iertării, a revizuirii, oricât de reală e scena asupra căreia îşi aşterne atenţia, el o revizuieşte cu imaginaţia şi priveşte asupra uneia la care nu a mai luat parte. Magnitudinea schimbării pe care o implică fiecare act al revizuirii face ca o asemenea schimbare să pară complet improbabilă celui „realist" – omului neimaginativ; dar schimbările radicale din soarta risipitorului *[Luca 15:11-32]* s-au produs de „venirea în sine".

Lupta pe care o duce omul e dusă *în propria lui imaginaţie*. Omul care nu-şi revizuieşte ziua a pierdut viziunea acelei vieţi – iar adevărata muncă a „Spiritului lui Iisus" este de a transforma această viaţă în asemănarea vieţii imaginate.

Ci toate câte voiţi să vă facă vouă oamenii, asemenea şi voi faceţi lor, că aceasta este Legea. Matei 7:12

Iată modul în care o amică, artistă, s-a iertat pe sine şi s-a eliberat de durere, iritare şi neprietenie. Ştiind că nimic în afara uitării şi iertării nu ne va duce spre noi valori, s-a adâncit în imaginare şi s-a eliberat de închisoarea simţurilor. Scrie:

„Joi, am predat întreaga zi la şcoala de artă. Un singur lucru mititel a umbrit ziua. Venind în clasa de după-amiază, am descoperit că îngrijitorul lăsase toate scaunele pe mese după ce a măturat pe jos. Pe când coboram scaunele, unul mi-a scăpat şi m-a lovit pe căputa piciorului drept. Imediat mi-am examinat gândurile şi am descoperit că îl criticam pe om că nu-şi făcuse datoria aşa cum trebuia. De când îşi pierduse ajutorul, am realizat că probabil s-a gândit că făcuse mai mult decât suficient – iar gândul meu era „un dar nedorit" ce a ricoşat şi m-a lovit în picior. Uitându-mă în jos, am văzut că atât pielea cât şi ciorapul erau intacte, aşa că am uitat toată treaba.

Seara aceea, după ce am lucrat intens cam trei ore la un desen, am hotărât să-mi fac o ceaşcă de cafea. Spre uriaşa mea uimire, n-am reuşit să-mi controlez piciorul drept defel şi a început să doară grozav. M-am poticnit spre un scaun şi mi-am scos şlapul, ca să mă uit la el. Întreaga labă era de un roz-vinețiu ciudat, umflată şi fierbinte. Am încercat să calc pe ea, dar a alunecat numai. Nu aveam control deloc. Părea una din două: fie mi s-a rupt un os când am scăpat scaunul pe ea, fie ceva s-a dislocat.

‚N-are sens să speculez. Mai bine caut imediat o soluție'.

Aşa că m-am liniştit, gata *să mă topesc în lumină*. Spre necuprinsa mea uluire, imaginația mea refuza să coopereze. Spunea doar, ‚Nu'.

Chestia asta se întâmplă adesea când pictez. Am început să mă cert: ‚De ce nu?'

O tot ținea întruna, ‚Nu'.

Într-un sfârşit am renunțat şi am spus, ‚Ştii că mă doare. Încerc din greu să nu intru în panică, dar tu eşti şeful. Ce vrei să fac?'

Răspunsul: ‚Mergi în pat şi revizuieşte evenimentele zilei'.

Aşa că am spus, ‚În regulă. Dar vreau să-ți spun că, dacă piciorul meu nu e perfect până mâine dimineață, numai tu vei fi de vină'.

După ce am aranjat lenjeria de pat astfel încât să nu-mi atingă piciorul, am început să revizuiesc ziua. Mergea greu, având dificultăți în a-mi ține atenția departe de picior. Am luat întreaga zi la rând şi nu am găsit nimic de adăugat la incidentul cu scaunul. Dar când am ajuns la începutul serii, m-am găsit față în față cu un om care de un an îşi făcuse un obicei din a nu-mi vorbi. Prima dată când s-a întâmplat, m-am gândit că surzise. Îl ştiam din anii de şcoală, dar niciodată nu schimbaserăm mai mult de un ‚Bună' şi nimicuri despre vreme. Prieteni comuni m-au asigurat că eu nu făcusem nimic, că el a spus că nu m-a plăcut niciodată şi în final am hotărât că nu merita să-i mai vorbesc. I-am spus, ‚Bună!'

El nu mi-a răspuns. Am văzut că am gândit, ‚Bietul de el – în ce stare oribilă trebuie să fie. Am să fac ceva în privința asta'.

Şi, în imaginația mea, m-am oprit chiar acolo şi am refăcut scena. Am spus, ‚Bună!'

El a răspuns, ‚Bună' şi a zâmbit. Acum gândeam, ‚Dragul de Ed'.

Am revăzut scena de vreo două ori şi am trecut la următorul incident, apoi am încheiat ziua.

‚Acum? Facem piciorul sau concertul?'

Închipuisem un minunat cadou *de curaj şi succes* pentru o prietenă ce urma să-şi facă debutul a doua zi şi abia aşteptam să *i-l dau* în seara aceea. Imaginația mea sună un pic solemn zicând, ‚Hai să facem concertul. Va fi mai nostim'.

‚Dar n-am putea scoate piciorul meu imaginar perfect din acesta fizic, înainte de a începe?', am plusat. ‚Chiar te rog.'

Făcând asta, m-am distrat imaginându-mi concertul, la care prietena mea primea minunate ovații. De-acum mi-era foarte, foarte somn şi am adormit cu gândul la proiectul meu. Dimineața următoare, punându-mi şlapul, am avut o imagine rapidă din memorie a unui picior învinețit şi umflat.

L-am scos din nou şi l-am privit. Era perfect normal în toate aspectele. Mai era numai un punct minuscul în locul în care țineam minte că m-am lovit cu scaunul.

‚Ce vis aievea!', am gândit în timp ce mă îmbrăcam.

Aşteptând să-mi fiarbă cafeaua, am observat că-mi lăsasem toate pensulele nespălate pe masa mea de lucru. ‚Ce te-a apucat de ți-ai lăsat pensulele în starea asta?'

‚Nu-ți aminteşti? Ai făcut-o din cauza piciorului.'

Deci nu fusese un vis, la urma-urmei, ci o minunată vindecare."

A învins prin arta revizuirii ceea ce n-ar fi fost vreodată posibil prin forță.

În Rai, singura Artă de a Trăi e a Uita şi a Ierta. Mai ales pentru Femeie. Blake

Trebuie să ne privim viața, nu aşa cum pare a fi, ci din viziunea artistului, din viziunea lumii perfect-create care e îngropată sub toate mințile – îngropată şi aşteptându-ne să revizuim ziua.

*Suntem induşi în a crede o minciună atunci când privim **cu**, nu **prin** ochi*. Blake

O revizuire a zilei şi a lucrului la care ea ținuse cu încăpățânare ca fiind real au şters realitatea aparentă; ca într-un vis, accidentul a dispărut pe tăcute.

Poți revizui ziua pe placul tău şi, experimentând în imaginație dialoguri şi fapte revizuite, nu numai că-ți modifici tendințele poveştii vieții, ci transformi toate dezacordurile ei în armonii. Cel ce descoperă secretul revizuirii nu poate face altfel decât să se lase ghidat de iubire. Eficiența ta va spori cu practica. Revizuirea este calea prin care dreptatea îşi poate afla forța potrivită.

Nu vă împotriviți celui rău [Matei 5:39], căci toate conflictele pătimaşe duc la un schimb reciproc de caracteristici.

Cine ştie să facă ce e bine şi nu face păcat are. Iacov 4:17

Pentru a cunoaşte adevărul, trebuie să trăieşti adevărul şi, pentru a trăi adevărul, acțiunile tale interioare trebuie să se potrivească acțiunilor dorinței tale împlinite. Aşteptările şi dorința trebuie să devină una. Lumea ta exterioară e numai mişcare interioară actualizată. Prin necunoaşterea legii revizuirii, aceia ce pleacă la război sunt perpetuu învinşi. Numai conceptele care idealizează descriu adevărul.

Idealul omului e sinele său cel adevărat. Pentru că eu cred ferm că orice este profund imaginativ e, în realitate, practic, îți cer să trăieşti imaginativ şi să crezi în asta, însuşindu-ți personal astfel zicerea transcendentală,

Hristos în voi, nădejdea slavei. [Coloseni 1:27]

Nu da vina pe alții; rezolvă doar. Nu aştepta ca omul şi pământul să se schimbe – tu, practicând arta revizuirii, creezi paradisul. Dovada acestui adevăr poate sta numai în experimentarea lui de către tine. Încearcă să revizuieşti ziua. Emondorului revizuirii îi datorăm cele mai bune roade.

Capitolul CINCI

MONEDA RAIULUI

„O convingere fermă că un lucru e aşa, îl face să fie aşa?”

Iar prorocul răspunse, „Toţi poeţii cred că îl face. Şi în veacuri de imaginaţie, această convingere fermă a mutat munţi; dar mulţi nu sunt capabili de o convingere fermă în ceva.”

Blake, *Marriage of Heaven and Hell [Cununia dintre Rai şi Iad]*

Fiecare să fie deplin încredinţat în mintea lui.

Romani 14:5

Convingerea este un efort interior de atenţie intensă.

A asculta cu atenţie, ca şi când ai auzi, înseamnă a evoca, a activa. Ascultând, poţi auzi ce vrei să auzi şi îi şi poţi convinge pe cei de dincolo de raza urechii exterioare. Vorbeşte lăuntric numai în imaginaţia ta. Fă-ţi conversaţia interioară pe potriva dorinţei tale împlinite. Ce doreşti să auzi în afară trebuie să auzi înăuntru. Acceptă lăuntric exteriorul şi devino cineva care aude numai ceea ce implică împlinirea dorinţei sale, iar toate întâmplările externe din lume vor deveni o punte ce duce la realizarea obiectivă a dorinţei tale.

Vorbirea ta interioară e transcrisă continuu pretutindeni în jurul tău în întâmplări. Învaţă să corelezi aceste întâmplări vorbirii tale interioare şi vei deveni un autodidact. Prin vorbire interioară se înţeleg acele conversaţii mentale pe care le duci cu tine însuţi.

Acestea pot fi neauzite când eşti treaz, din cauza zgomotului şi distragerilor lumii exterioare în devenire, dar sunt cât se poate de sonore în meditaţie adâncă şi vis. Însă fie ele neauzite sau sonore, tu eşti autorul lor şi îţi modelezi lumea după asemănarea lor.

Dar este un Dumnezeu în ceruri [şi „Cerurile” sunt în tine] Care descoperă tainele şi Care a făcut cunoscut regelui Nabucodonosor ce se va întâmpla în vremurile ce vor veni. Iată care este visul şi vedenia pe care le-ai avut când erai culcat în patul tău. Daniel 2:28

Dialogurile interioare ce pleacă de la premisa dorinţei împlinite sunt calea de a crea o lume pe placul tău.

Observă-ţi conversaţiile lăuntrice, fiindcă ele sunt cauzele acţiunilor viitoare. Vorbirea interioară revelează starea de conştienţă din care vezi tu lumea. Fă-ţi vorbirea ta interioară pe potriva dorinţei tale împlinite, căci vorbirea ta interioară se manifestă pretutindeni în jurul tău în întâmplări.

Dacă nu greşeşte cineva în cuvânt, acela este bărbat desăvârşit, în stare să înfrâneze şi tot trupul. Dar, dacă noi punem în gura cailor frâul, ca să ni-i supunem, ducem după noi şi trupul lor întreg. Iată şi corăbiile, deşi sunt atât de mari şi împinse de vânturi aprige, sunt totuşi purtate de o cârmă foarte mică încotro hotărăşte vrerea cârmaciului. Aşa şi limba: mic mădular este, dar cu mari lucruri se făleşte! Iată puţin foc şi cât codru aprinde! Iacov 3:2-5

Întreaga lume manifestată se roteşte pentru a ne arăta ce folos am dat Cuvântului – Vorbirea Interioară. O observare necritică a vorbirii noastre interioare ne va revela ideile potrivit cărora vedem lumea.

Vorbirea interioară ne oglindeşte imaginaţia, iar imaginaţia noastră oglindeşte starea cu care este contopită. Dacă starea cu care suntem contopiţi este cauza fenomenului vieţii noastre, atunci suntem uşuraţi de povara întrebării „ce să facem?", fiindcă **nu avem alternativă în afară de a ne identifica pe noi înşine cu ţinta noastră** şi, din moment ce starea cu care ne identificăm se oglindeşte în vorbirea noastră interioară, atunci, pentru a schimba starea cu care suntem contopiţi, trebuie mai întâi să ne schimbăm vorbirea interioară. Vorbirea noastră interioară este cea care ne determină faptele de mâine.

> *Să vă dezbrăcaţi de vieţuirea voastră de mai înainte, de omul cel vechi, care se strică prin poftele amăgitoare; Şi să vă înnoiţi în duhul minţii voastre, Şi să vă îmbrăcaţi în omul cel nou, cel după Dumnezeu, zidit întru dreptate şi în sfinţenia adevărului*. Efeseni 4:22-24

> *Minţile noastre, ca şi stomacurile, sunt stimulate de schimbarea mâncării*. Quintillian

Opreşte întreaga vorbire interioară negativă mecanică veche şi începe o vorbire interioară nouă, pozitivă şi constructivă, ce porneşte de la premisa dorinţei împlinite. Dialogul intern este începutul sădirii seminţelor acţiunii viitoare. Pentru a determina acţiunea, trebuie să iniţiezi conştient şi să controlezi dialogul interior.

Construieşte o propoziţie care implică împlinirea ţintei tale, cum ar fi, „Am un venit mare, stabil, de bază, consistent în integritate şi beneficiu reciproc", sau, „Am o căsnicie fericită", „Sunt dorit", „Contribui la binele omenirii" şi repetă o astfel de propoziţie iar şi iar până ce eşti atins de ea înlăuntru. Vorbirea noastră interioară reprezintă în moduri variate lumea în care trăim.

> *La început era Cuvântul*. Ioan 1:1

> *Ceea ce sădeşti culegi. Vezi câmpurile îndepărtate! Susanul era susan, porumbul era porumb. Tăcerea şi Întunericul ştiau! Aşa se naşte soarta omului*. „The Light of Asia" *[„Lumina Asiei", Edwin Arnold]*

Sfârşiturile curg firesc spre origini.

> *Cei ce pleacă în căutarea iubirii îşi arată numai propria lor lipsă de iubire. Iar cei fără de iubire nicicând nu găsesc iubire, numai cei ce iubesc găsesc iubire, iar ei nicicând nu trebuie să o caute*. D. H. Lawrence

Omul atrage ceea ce el *este*. Arta vieţii este să susţii sentimentul dorinţei împlinite şi să laşi lucrurile să vină la tine, nu să pleci după ele sau să crezi că vor fugi de tine.

Observă-ţi vorbirea interioară şi aminteşte-ţi ţinta. Se potrivesc? Se potriveşte vorbirea ta interioară cu ce ai spune sonor de ţi-ai fi atins scopul? Vorbirea interioară a individului şi acţiunile lui [lăuntrice] atrag condiţiile vieţii sale.

Prin auto-observare necritică a vorbirii interioare afli unde eşti în lumea interioară, iar unde eşti în lumea interioară, acolo eşti şi în lumea exterioară. Înalţi omul nou atunci când idealurile şi vorbirea interioară se potrivesc. Numai astfel noul om se poate naşte.

Vorbirea interioară se coace în întuneric. Din întuneric iese la lumină. Vorbirea interioară corectă este vorbirea ce ţi-ar aparţine de ţi-ai fi realizat deja idealul. Cu alte cuvinte, este vorbirea dorinţei împlinite.

Eu sunt Acela [care sunt, Ieşirea 3:14]

> *Sunt două daruri pe care Dumnezeu le-a oferit numai omului şi nici altei creaturi. Acestea două sunt mintea şi vorbirea; şi darul minţii şi al vorbirii echivalează cu cel al nemuririi. Dacă un om foloseşte aceste două daruri cum trebuie, nu va diferi defel de nemuritori… şi când îşi părăseşte trupul, mintea şi vorbirea îi vor fi călăuze, şi prin acestea va fi adus în rândul zeilor şi a sufletelor care au obţinut extazul.*
>
> „Hermetica”, versiunea Walter Scott

Circumstanţele şi condiţiile vieţii sunt vorbire interioară exteriorizată, vibraţie solidificată. Vorbirea interioară cheamă evenimente în existenţă. În fiecare eveniment este vibraţie creativă, adică viaţa şi trăirea sa. Tot ce crede omul şi consimte a fi adevărat se revelează în vorbirea sa interioară. Este Cuvântul lui, viaţa sa.

Încearcă să observi ce vorbeşti lăuntric în acest moment, căror gânduri şi sentimente consimţi. Se vor ţese perfect în tabloul vieţii tale. Pentru a-ţi schimba viaţa, trebuie să-ţi schimbi vorbirea interioară, fiindcă „viaţa”, spune Hermes, „este uniunea Cuvântului şi a Minţii”. Când imaginaţia se potriveşte vorbirii interioare asupra dorinţei împlinite, atunci va fi o cale dreaptă în tine dinăuntru în afară, iar „afara” va reflecta instantaneu „înlăuntrul” pentru tine, iar tu vei şti că realitatea e numai vorbire interioară concretizată.

Primiţi cu blândeţe cuvântul sădit în voi, care poate să mântuiască sufletele voastre.
Iacov 1:21

Fiecare etapă a progresului omului se face prin exersare conştientă a imaginaţiei sale potrivit vorbirii interioare asupra dorinţei împlinite. Pentru că omul nu le potriveşte perfect, rezultatele sunt nesigure, pe când ar putea fi perfect sigure. Presupunerea persistentă a dorinţei împlinite este mijlocul de a împlini intenţia. În timp ce ne controlăm vorbirea interioară, potrivind-o cu dorinţele noastre împlinite, putem lăsa deoparte toate celelalte procese. Apoi acţionăm prin imaginaţie clară şi intenţie. Ne imaginăm dorinţa împlinită şi continuăm conversaţiile interioare de la acea premisă.

Prin vorbire interioară controlată pornind de la premisa dorinţei împlinite – iată cum se produc aparentele miracole.

Viitorul devine prezent şi se dezvăluie în vorbirea noastră interioară. A fi reţinut de vorbirea interioară a dorinţei împlinite înseamnă a fi ancorat sigur în viaţă.

Viețile noastre par a fi rupte de către evenimente, dar ele nu sunt niciodată rupte atâta vreme cât menținem vorbirea interioară a dorinței împlinite. Toată fericirea depinde de folosirea voluntară activă a imaginației pentru a construi şi a afirma înăuntru că suntem ceea ce vrem să fim [în afară]. Ne potrivim cu idealurile noastre amintindu-ne constant ținta noastră şi identificându-ne cu aceasta. Ne contopim cu ținta noastră însuşindu-ne frecvent sentimentul dorinței noastre împlinite. Frecvența, însuşirea repetată a acestui sentiment – iată secretul succesului. Cu cât o facem mai des, cu atât devine mai firesc. Fantezia adună, imaginația contopeşte.

Este posibil să rezolvi orice situație prin folosirea potrivită a imaginației. Sarcina noastră este să găsim propoziția optimă, cea care implică faptul că dorința noastră este realizată şi să ne aprindem imaginația cu ea.

Toate astea sunt strâns legate de misterul „micii voci".

Vorbirea interioară revelează activitățile imaginației, activități care sunt cauza circumstanțelor vieții. Ca o regulă, omul este complet inconştient de vorbirea sa interioară şi astfel se vede nu drept cauză, ci ca victimă a circumstanțelor. Pentru a crea conştient circumstanțe, omul trebuie să-şi dirijeze conştient vorbirea interioară, potrivind „mica voce" dorințelor sale împlinite.

[El] cheamă la ființă cele ce încă nu sunt, [ca şi când ar fi]. Romani 4:17

Vorbirea interioară potrivită e esențială. E cea mai mare dintre arte. E calea de ieşire din limitări spre libertate.

Necunoaşterea acestei arte a transformat lumea într-un câmp de bătălie şi un penitenciar în care se aşteaptă numai sânge şi sudoare, pe când ar trebui să fie un loc al minunățiilor şi miracolelor.

Vorbirea interioară potrivită e primul pas spre devenirea a ceea ce vrei să fii.

Vorbirea e o imagine a minții, iar mintea e o imagine a lui Dumnezeu.
„Hermetica", versiunea Walter Scott

În dimineața lui 12 aprilie 1953, soția mea a fost trezită de sunetul unei voci cu autoritate vorbind înlăuntrul ei şi spunând, „Trebuie să încetezi să-ți risipeşti gândurile, timpul şi banii. Totul în viață trebuie să fie o investiție".

A risipi înseamnă a irosi, a cheltui nechibzuit, a împrăştia fără a aduna. A investi înseamnă a împrăştia cu un scop din care se aşteaptă profit. Această revelație a soției mele este despre importanța momentului. Este despre transformarea momentului. **Ceea ce dorim nu se află în viitor, ci în noi înşine, chiar în acest moment.** În orice moment al vieții noastre, ne aflăm în fața unei alegeri infinite: „ceea ce suntem şi ceea ce vrem să fim". Iar **ceea ce vrem să fim este deja existent, dar pentru a-l realiza, trebuie să ne potrivim lui vorbirea interioară şi acțiunile.**

Dacă doi dintre voi se vor învoi pe pământ în privința unui lucru pe care îl vor cere, se va da lor de către Tatăl Meu, Care este în ceruri. Matei 18:19

<u>Numai ceea ce se face *acum* este ceea ce contează.</u> Momentul prezent nu se retrage în trecut. Avansează în viitor pentru a ne confrunta – risipit sau investit.

Gândul este *moneda raiului*. Banul este simbolul lui pământean. Fiecare moment trebuie să fie investit, iar vorbirea noastră interioară arată dacă risipim sau investim. Fii mai interesat de ceea ce „spui acum" înlăuntru decât de ceea ce „ai spus", alegând cu înțelepciune ce gândeşti şi ce simți *acum*.

Oricând ne simțim neînțeleşi, abuzați, neglijați, suspicioşi, temători, ne risipim gândurile şi irosim timpul. Iar când ne asumăm sentimentul de a fi ceea ce vrem să fim, investim. Nu putem abandona momentul vorbirii interioare negative şi să ne aşteptăm să păstrăm comanda vieții. Înaintea noastră curg rezultatele a ceea ce, aparent, e în urmă. Nu *trecut* este ultimul moment – el se apropie.

> *Aşa va fi cuvântul Meu care iese din gura Mea; el nu se întoarce către Mine fără să dea rod, ci el face voia Mea şi îşi îndeplineşte rostul lui*.
>
> Isaia 55:11

Circumstanțele vieții sunt exprimările învăluite ale vorbirii interioare care le-a creat – cuvântul făcut vizibil.

> „Cuvântul", spunea Hermes, „este Fiu, iar Mintea este Tatăl Cuvântului. Ei nu sunt despărțiți unul de Celălalt; căci viața este uniunea Cuvântului şi a Minții".
>
> *După voia Sa ne-a născut, prin cuvântul adevărului [ca să fim începătură făpturilor Lui]*. Iacov 1:18

Să *fiți dar următori ai lui Dumnezeu, ca nişte fii iubiți*, Efeseni 5:1,

şi să folosiți vorbirea interioară cu înțelepciune, pentru a vă modela o lume exterioară în armonie cu idealul.

> *Duhul Domnului grăieşte prin mine, şi Cuvântul Lui este pe limba mea*.
>
> 2Samuel/2Regi 23:2

Gura lui Dumnezeu este mintea omului. Hrăniți pe Dumnezeu cu ce-i mai bun.

> *[Câte sunt adevărate, câte sunt de cinste, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt vrednice de iubit,] câte sunt cu nume bun, [orice virtute şi orice laudă,] la acestea să vă fie gândul.* Filipeni 4:8

Momentul actual este întotdeauna cel mai potrivit pentru o investiție, pentru a vorbi Cuvântul potrivit.

> *Cuvântul acesta [sau, „Porunca"] este foarte aproape de tine; el este în gura ta şi în inima ta, ca să-l faci. Iată, eu astăzi ți-am pus înainte viața şi moartea, binele şi răul, [...] şi binecuvântare şi blestem. Alege viața*. Deuteronomul 30:14-15,19

Alegi viața şi binele şi binecuvântările *fiind* ceea ce alegi. Asemenea este cunoscut numai de către asemenea.

Fă-ți vorbirea interioară *binecuvântare* şi fă „fapte bune”. Necunoaşterea viitorului de către om este rezultatul necunoaşterii vorbirii sale interioare. Vorbirea sa interioară îi oglindeşte imaginația, iar imaginația sa este un guvern în care opoziția nu vine niciodată la putere.

Dacă cititorul întreabă, „Dar dacă vorbirea interioară rămâne subiectivă şi este neputincioasă în a găsi un obiect al iubirii sale?”, răspunsul este: nu va rămâne subiectivă, pentru simplul motiv că vorbirea interioară se concretizează întotdeauna. Ceea ce frustrează şi degradează şi devine boala care afectează omenirea este necunoaşterea de către om a artei potrivirii cuvintelor interioare cu dorința împlinită. Vorbirea interioară oglindeşte imaginația, iar imaginația este Hristos.

Modifică-ți vorbirea interioară şi lumea ta vizibilă se schimbă. Oricând vorbirea interioară şi dorința sunt în conflict, vorbirea interioară învinge, invariabil.

Fiindcă vorbirea interioară se concretizează, e uşor să vezi cum, dacă se potriveşte dorinței, dorința se va realiza concret. De n-ar fi astfel, aş spune, împreună cu Blake,

> *Mai degrabă ucide un prunc în leagăn decât să hrăneşti dorințe nefuncționale.*

Dar ştiu din experiență,

> *Limba [...] aruncă în foc drumul vieții.* Iacov 3:6

Capitolul ŞASE

E ÎNLĂUNTRU

Râuri, munți, oraşe, sate,
Toate sunt Om, şi când intri în
sânul lor păşeşti
În Ceruri şi Pământuri, căci în al tău
sân tu îți porți Cerul
Şi Pământul şi pe toate le ții; căci deşi ele
par Afară, sunt Înăuntru,
În Imaginația ta, în care această Lume
a morții este doar o umbră.

Blake, *Ierusalim*

Lumea interioară îi era lui Blake la fel de reală ca şi pământul exterior al vieții treze. Îşi privea visurile şi viziunile ca realități ale formei naturii. Blake reducea totul la fundamentul propriei sale conştiențe.

Căci, iată, împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru. Luca 17:21

Omul Adevărat, Omul Imaginativ, a investit lumea exterioară cu toate proprietățile sale. Realitatea aparentă a lumii exterioare, care e atât de greu de dizolvat, e numai dovada realității absolute a lumii interioare a propriei sale imaginații.

Nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu-l va trage Tatăl, Care M-a trimis – Iar Eu şi Tatăl Meu una suntem. Ioan 6:44; 10:30

Lumea care e descrisă prin observare este o manifestare a activității mentale a observatorului. Când omul descoperă că lumea lui este propria activitate mentală făcută vizibilă, că nimeni nu poate veni la el decât dacă el îl atrage şi că nu e nimic de schimbat decât pe sine, propriul său sine imaginativ, primul său impuls e să remodeleze lumea după imaginea idealului său.

Dar idealul său nu se încarnează aşa de uşor. În momentul în care el încetează a se mai conforma disciplinei externe, trebuie să-şi impună o mult mai riguroasă disciplină, auto-disciplina de care depinde realizarea idealului său.

Imaginația nu este complet nestrunită şi liberă să se plimbe în voie fără alte reguli care să o constrângă. De fapt, contrariul este adevărat. Imaginația călătoreşte conform obiceiului.

Imaginația are alegere, dar alege conform obiceiului. Treaz sau adormit, imaginația omului este constrânsă a urma anumite tipare. Această influență amorțitoare a obiceiului este cea pe care omul trebuie să o schimbe; dacă nu o face, visul lui va slăbi sub paralizia obiceiului.

Imaginația, care este Hristos în om, nu este supusă necesității de a produce numai ce e perfect şi bun. Îşi exercită libertatea absolută din necesitate, înzestrând sinele fizic exterior cu liberul-arbitru de a alege să urmeze binele sau răul, ordinea sau dezordinea.

Alegeți-vă acum cui veți sluji. Iosua 24:15

Dar, după ce alegerea e făcută şi acceptată astfel încât formează conştiența habituală a individului, imaginația îşi manifestă puterea şi înțelepciunea infinite modelând lumea exterioară a simțurilor în devenire conform imaginii vorbirii interioare şi acțiunilor habituale ale fiecăruia.

Pentru a-şi realiza idealul, omul trebuie mai întâi să schimbe tiparele pe care imaginația sa le-a urmat. Gândul habitual este indicativul caracterului. Calea de a schimba lumea exterioară este aceea de a face vorbirea interioară şi acțiunile să se potrivească vorbirii exterioare şi acțiunilor dorinței împlinite.

Idealurile noastre aşteaptă să fie încarnate, dar dacă nu ne potrivim noi înşine vorbirea interioară şi acțiunea la vorbirea interioară şi acțiunea dorinței împlinite, ele sunt incapabile de a se naşte. Vorbirea interioară şi acțiunea sunt canalele acțiunii lui Dumnezeu. El nu poate răspunde rugăciunilor noastre dacă aceste căi nu sunt oferite.

Comportamentul exterior al omului este mecanic. Este supus impulsului aplicat lui de către comportamentul sinelui interior, iar obiceiurile vechi ale sinelui interior continuă până ce sunt înlocuite de unele noi. Este proprietatea exclusivă a celui de-al doilea om, sau omului interior, pe care el o oferă sinelui său exterior – ceva similar propriei sale realități de a fi. Orice schimbare în comportamentul sinelui interior va rezulta în schimbări exterioare corespunzătoare.

Misticul numeşte o schimbare a conştienței „moarte". Prin *moarte* el înțelege, nu distrugerea imaginării şi a stării cu care s-a contopit, ci descompunerea uniunii lor. Contopire e mai degrabă uniune decât unitate. Astfel, condițiile cărora acea uniune le-a dat ființă dispar. „Eu mor în fiecare zi", spunea Pavel corintenilor *[1Corinteni 15:31]*. Blake i-a spus prietenului său Crabbe Robinson:

> *Nu e nimic precum moartea. Moartea este cel mai bun lucru care se poate întâmpla în viață; dar cei mai mulți oameni mor atât de târziu şi le ia atâta nemilos timp să moară. Dumnezeu ştie, martorii lor nu-i văd niciodată ridicându-se dintre morți.*

Pentru omul exterior al simțurilor, care nu ştie nimic despre omul interior al Ființei, asta e curată aiureală. Dar Blake a clarificat cele de mai sus când scria, în anul de dinaintea morții:

> *William Blake – un foarte onorat de buna companie. Născut la 28 Noiembrie 1757 în Londra şi mort de câteva ori de atunci.*

Când omul are înțelesul lui Hristos ca fiind imaginația sa, el înțelege de ce Hristos trebuie să moară şi să se înalțe din nou dintre morți pentru a salva omul – de ce trebuie să-şi desprindă imaginația din starea actuală şi să o potrivească unui concept de sine mai înalt de va fi să se înalțe deasupra actualelor sale limitări şi astfel, să se salveze.

Iată o poveste încântătoare despre o moarte mistică mărturisită de un „martor”.

„Săptămâna trecută”, scrie cea care *s-a înălțat dintre morți*, „o amică mi-a oferit casa ei din munți pentru sărbătorile de Crăciun, gândind că ea va călători spre est. Mi-a spus că îmi va da de ştire săptămâna aceasta. Am avut o foarte plăcută conversație şi i-am pomenit de tine şi învățăturile tale în legătură cu o discuție despre o carte pe care o citea, ‚Experimentul cu Timpul' al lui Dunne.

Scrisoarea ei a ajuns luni. Când am ridicat-o, am avut brusc o senzație de depresie.

Totuşi, citind-o, scria că pot avea casa şi îmi spunea de unde să iau cheile. În loc să mă bucur, m-am adâncit în depresie, astfel încât am hotărât că trebuie să fi fost ceva printre rânduri ce primeam intuitiv. Am despăturit scrisoarea şi am citit prima pagină, iar întorcând spre pagina a doua, am observat că scrisese un postscriptum pe spatele primei foi. Conținea o extrem de directă şi dură descriere a unui aspect al caracterului meu, pe care m-am luptat ani în şir să-l depăşesc, iar de vreo doi ani am crezut că am reuşit.

Dar iată-l din nou, descris cu o exactitate clinică.

Eram uluită şi dezolată. M-am gândit, ‚Ce vrea să-mi spună această scrisoare? În primul rând, ea m-a invitat să-i folosesc casa, ca urmare a faptului că m-am vizualizat într-un loc drăguț de Sărbători. În al doilea rând, nimic nu vine la mine decât dacă îl atrag. Şi în al treilea rând, nu auzeam *decât* veşti bune. Deci concluzia evidentă e că ceva în mine corespunde acestei scrisori şi indiferent cum arată, e o veste bună'. Am recitit scrisoarea şi, făcând-o, am întrebat, ‚Ce ar trebui să văd aici, oare?'.

Şi atunci, am văzut-o. Începea, ‚După conversația noastră de săptămâna trecută, simt că-ți pot spune…' şi restul paginii era dichisit cu ‚erai' şi ‚ai fost' ca stafidele dintr-o tartă. Un grozav sentiment de exaltare s-a revărsat în mine.

Totul era în trecut. Ceea ce m-am chinuit atât de mult să corectez era *gata*. Am realizat deodată că amica mea fusese martor la înălțarea mea. M-am învârtit prin garsonieră, repetând, ‚Totul e în trecut! E gata. Mulțumesc, e gata!'.

Mi-am adunat toată recunoştința într-o sferă mare de lumină şi am trimis-o direct la tine şi dacă ai văzut vreun fulger luni-seara puțin după şase, să ştii că asta era.

Acum, în loc să scriu un bilet politicos pentru că aşa se face, pot scrie dând sincere mulțumiri pentru franchețea ei şi mulțumindu-i pentru împrumutul casei.

Îți mulțumesc atât de mult pentru învățăturile tale, care mi-au făcut iubita mea imaginație Mântuitorul meu cu adevărat.”

Iar acum, de-i va spune cineva „Iată, Mesia este aici sau dincolo” *[Matei 24:23]*, ea nu-l va crede, pentru că ea ştie că Împărăția lui Dumnezeu e înlăuntrul ei şi că ea singură trebuie să-şi asume întreaga responsabilitate pentru încarnarea idealului său şi că nimic în afara morții şi învierii nu o va duce acolo. Ea şi-a găsit Mântuitorul ei, iubita ei imaginație, veşnic în expansiune în sânul lui Dumnezeu.

Există o singură realitate, şi aceea e Hristos – Imaginația Omenească, moştenirea şi realizarea supremă a întregii Omeniri,

> *şi ținând adevărul, în iubire, să creştem întru toate pentru El, Care este capul – Hristos.* Efeseni 4:14,15

Capitolul ŞAPTE

CREAȚIA E SĂVÂRŞITĂ

Ceea ce este a mai fost şi ceea ce va mai fi a fost în alte vremuri;
şi Dumnezeu cheamă iarăşi aceea ce a lăsat să treacă.
Eclesiastul 3:15

Blake vedea toate situațiile omeneşti posibile ca „stări deja-create". El vedea fiecare aspect, fiecare intrigă şi dramă fiind deja existente ca „simple posibilități" atâta timp cât noi nu suntem în ele, dar ca realități atotputernice când suntem în ele.

Descria aceste stări ca „Sculpturi din Sala lui Los[3]".

Distinge aşadar stări din Unitar în acele Stări. Stările se schimbă, dar Identitățile Unitare nicicând nu se schimbă, nici nu pier. Imaginația nu e o Stare.

Spunea Blake,

Este Existența Umană însăşi. Afecțiunea sau Iubirea devine o Stare când se separă de Imaginație.

Cât de important este asta de amintit e aproape imposibil de spus, dar momentul în care individul o realizează pentru prima dată devine cel mai important din viața lui, iar a fi încurajat să simți asta e cea mai înaltă formă de încurajare posibil de oferit.

Acest adevăr e comun tuturor oamenilor, dar conştientizarea lui – şi, mai mult, auto-conştientizarea lui – e o altă chestiune.

Ziua când am realizat acest mare adevăr – că totul în lumea mea este o manifestare a activității mentale ce are loc în mine şi că toate condițiile şi circumstanțele vieții mele numai reflectă starea de conştiență cu care sunt contopit – este cea mai importantă din viața mea. Dar experiența care m-a condus la această siguranță e atât de departe de existența obişnuită, încât am ezitat îndelung să o spun, căci rațiunea mea refuza să admită concluziile la care experiența m-a împins. Totuşi, această experiență mi-a revelat că sunt complet în cercul propriei mele stări de conştiență şi că e starea cu care m-am identificat cea care determină ceea ce experimentez. Astfel că ar trebui împărtăşit cu toți, pentru că, a cunoaşte asta înseamnă a te elibera de cea mai mare tiranie din lume, credința în alte cauze.

Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu. Matei 5:8

Ferice de cei a căror imaginație a fost într-atât de curățată de credințe în alte cauze încât ei ştiu că imaginația e totul, şi totul e imaginație.

Într-o zi am trecut pe nesimțite din apartamentul meu din New York într-un peisaj vechi şi îndepărtat de țară. Intrând în sufrageria unui mare han, am devenit deplin conştient. Ştiam că trupul meu fizic era imobilizat în patul meu de acasă, în New York.

[3] Unul dintre cei patru „Zoas", zeul inspirației şi creativității în scrierile mitologice ale lui William Blake.

Şi totuşi, iată-mă, treaz şi mai conştient ca oricând. Am ştiut intuitiv că, de aş putea să-mi opresc activitatea minții, totul în fața mea s-ar opri.

Cum s-a născut ideea, cum imboldul de a o încerca a pus stăpânire pe mine. Mi-am simțit capul îngustându-se, apoi fixându-se în neclintire. Atenția mea concentrată într-un focar clar ca de cristal, şi ospătărița ce păşea nu mai păşea. Şi privind prin fereastră, frunzele ce cădeau nu mai cădeau. Şi familia de patru persoane ce mânca nu mai mânca. Şi mâncarea pe care o ridicau nu o mai ridicau. Apoi atenția mi s-a relaxat, îngustimea s-a uşurat şi dintr-odată toate s-au mişcat pe cursul lor. Frunzele cădeau, ospătărița păşea şi familia mânca. Atunci am înțeles viziunea lui Blake din „Sculpturi din Sala lui Los".

Eu v-am trimis să seceraţi ceea ce voi n-aţi muncit. Ioan 4:38

<u>Creația e săvârşită.</u>

Ceea ce este a mai fost şi ceea ce va mai fi a fost în alte vremuri; şi Dumnezeu cheamă iarăşi aceea ce a lăsat să treacă. Eclesiastul 3:15

Lumea creației e săvârşită şi originalul său e în noi. Am văzut-o înainte de a porni şi de atunci tot încercăm să ne-o amintim şi să activăm secțiuni de-ale ei. Sunt viziuni infinite asupra ei. Sarcina noastră este să luăm viziunea corectă şi, prin direcție determinată a atenției noastre, să o facem să treacă în procesare în fața ochiului interior. Dacă adunăm secvența potrivită şi o experimentăm în imaginație până ce are realitate din plin, atunci ne creăm conştient circumstanțele.

Procesarea interioară e activitatea imaginației care trebuie direcționată conştient. Noi, printr-o serie de transformări mentale, devenim conştienți de porțiuni crescânde din ceea ce deja este şi, potrivindu-ne propria activitate mentală acelor porțiuni ale creației pe care dorim să le experimentăm, o activăm, o trezim, îi dăm viață.

Această experiență de-ale mele nu numai că arată lumea ca o manifestare a activității mentale a observatorului individual, dar ne şi revelează cursul timpului pe măsură ce atenția sare între momentele eterne. Un abis infinit ne separă oricare două momente.

Noi, prin mişcările atenției noastre, dăm viață „Sculpturilor din Sala lui Los".

Gândeşte-te la lume ca şi conținând un număr infinit de stări ale conştienței din care poate fi văzută. Gândeşte-te la aceste stări ca încăperi sau *locaşuri din Casa Tatălui [Ioan 14:2]* şi, la fel ca încăperile din fiecare casă, ele sunt aşezate în relație una cu celelalte.

Dar gândeşte-te la tine, Sinele Adevărat, Imaginativul Tu, ca locatarul viu, mişcător al Casei Tatălui. Fiecare încăpere conține unele Sculpturi ale lui Los, cu infinite intrigi şi drame şi situații deja fabricate, dar neactivate. Ele sunt activate de îndată ce Imaginația Omenească intră şi se contopeşte cu ele. Fiecare reprezintă anumite activități mentale şi emoționale. Pentru a intra într-o stare, omul trebuie să consimtă ideilor şi sentimentelor care le reprezintă. Aceste stări reprezintă un număr infinit de transformări mentale posibile pe care omul le poate experimenta.

Trecerea într-o altă stare sau încăpere necesită o schimbare a credințelor. Tot ce ți-ai putea vreodată dori este deja prezent şi numai aşteaptă să i se potrivească credințele tale. Dar trebuie potrivit, căci asta e condiția necesară şi exclusivă prin care poate fi activată şi concretizată.

Potrivirea credințelor cu starea este căutarea ce găsește, bătutul în uşă la care se deschide, cererea care primeşte. Intră şi ia în stăpânire pământul.

> *[Că oricine cere ia, cel care caută află, şi celui ce bate i se va deschide. Matei 7:8; Luca 11:10*
>
> *Am făcut legământ cu ei, ca să le dau pământul Canaan, pământul pribegiei lor, în care rătăceau ei. Apoi am să vă duc în pământul acela pentru care Mi-am ridicat mâna să-l dau (...), pe care am să-l dau vouă în stăpânire, căci Eu sunt Domnul. Ieşirea/Exodul 6:4;8]*

În clipa în care omul îşi potriveşte credințele cu orice stare, se contopeşte cu ea, iar această uniune duce la activarea şi proiectarea intrigilor, planurilor, dramelor şi situațiilor sale. Devine casa individului din care el vede lumea. Este atelierul lui şi, dacă el este observatorul, va vedea realitatea exterioară formându-se după modelul… Imaginației sale.

În acest scop, al antrenării noastre în „facere după chip şi asemănare", am fost supuşi limitărilor simțurilor şi îmbrăcați în trupuri de carne. Trezirea imaginației, întoarcerea Fiului Său este ceea ce aşteaptă Tatăl.

> *Căci făptura a fost supusă deşertăciunii – nu din voia ei, ci din cauza aceluia care a supus-o.* Romani 8:20

Dar victoria Fiului, întoarcerea risipitorului, ne asigură

> *că şi făptura însăşi se va izbăvi din robia stricăciunii, ca să fie părtaşă la libertatea măririi fiilor lui Dumnezeu*. Romani 8:21

Am fost supuşi acestei experiențe biologice fiindcă nimeni nu poate cunoaşte imaginația dacă nu a fost supus vanităților şi limitărilor cărnii, dacă nu şi-a luat partea din *Filialitate* şi nu a devenit risipitor *[Luca 15:11-32]*, dacă nu a experimentat şi gustat această cupă a experienței; şi confuzia va continua până ce omul se va fi trezit şi o viziune imaginativă asupra vieții se va fi restabilit şi înțeles ca temelie a tuturor lucrurilor.

> *Mi-a fost dat harul acesta, ca să bine-vestesc neamurilor bogăția lui Hristos, de nepătruns, Şi să descopăr tuturor care este iconomia tainei celei din veci ascunse în Dumnezeu, Ziditorul a toate, prin Iisus Hristos.* Efeseni 3:8,9

Ține în minte faptul că *Hristos în tine* este imaginația ta.

Cum aparența lumii noastre este determinată de starea specifică cu care suntem contopiți, tot aşa ne putem determina soarta ca indivizi contopindu-ne imaginațiile cu idealurile pe care căutăm a le realiza. De distincția dintre stările noastre de conştiență depinde distincția dintre circumstanțele şi condițiile vieților noastre. Omul, care e liber în alegerea sa, adesea strigă să fie salvat *[sau, mântuit]* din starea alegerii sale.

> *„Veți suspina atunci sub regele vostru, pe care vi l-ați ales, şi atunci nu vă va răspunde Domnul". Poporul însă nu s-a învoit să asculte pe Samuel, ci a zis: „Nu, lasă să fie rege peste noi".* 1Samuel/1Regi 8:18,19

Alege înțelept starea căreia îi vei servi. Toate stările sunt lipsite de viață până ce imaginația se contopeşte cu ele.

> *Iar tot ce este pe față, se descoperă prin lumină; Căci tot ceea ce este descoperit, lumină este,* Efeseni 5:13,

şi

> *Voi sunteți lumina lumii,* Matei 5:14,

prin care acele idei cărora le-ai consimțit sunt manifestate.

Ține-ți strâns idealul. Nimic nu ți-l poate lua, doar imaginația. Nu te gândi *la* idealul tău, gândeşte *din* el. Numai idealurile *din* care gândeşti sunt cele care se vor realiza vreodată.

> *Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu,* Matei 4:4,

iar „gura lui Dumnezeu" este mintea omului.

Devino un băutor şi un mâncător din idealurile pe care doreşti să le realizezi. Să ai o țintă stabilită şi precisă, altfel mintea îți va rătăci, iar rătăcind, mănâncă fiecare sugestie negativă. Dacă trăieşti corect mental, toate celelalte vor fi corecte. Printr-o schimbare a dietei mentale, îți poți altera cursul evenimentelor observate.

Dar dacă nu se produce o schimbare în dieta mentală, povestea ta personală rămâne aceeaşi.

Îți luminezi sau întuneci viața prin ideile cărora consimți.

Nimic nu e mai important pentru tine decât idealurile din care te hrăneşti. Şi te hrăneşti cu ideile *din* care gândeşti. Dacă găseşti lumea neschimbată, e un semn sigur că tânjeşti fidel noii diete mentale, dar pe care o neglijezi de dragul de a-ți condamna mediul.

Ai nevoie de o nouă şi susținută atitudine. Poți fi orice îți place dacă îți faci conceptul un obicei, căci orice idee care le exclude pe toate celelalte din câmpul atenției le scoate din acțiune.

Ideile şi dispozițiile la care te întorci constant definesc starea cu care eşti contopit. Aşa că antrenează-te să ocupi mai des sentimentul dorinței tale împlinite. Aceasta e magie creativă. E calea spre contopirea cu starea dorită.

Dacă ți-ai asuma sentimentul dorinței tale împlinite mai frecvent, ai fi stăpânul destinului tău, dar, din nefericire, îți refuzi asumarea aceasta, lăsând-o la voia întâmplării.

Exersează crearea sentimentului dorinței împlinite.

După ce ți-ai asumat sentimentul dorinței împlinite, nu închide experiența aşa cum ai închide o carte, ci poart-o cu tine ca pe mirosul unui parfum.

În loc s-o laşi uitată complet, las-o să rămână în atmosferă, comunicându-şi influența automat acțiunilor şi reacțiilor tale.

O dispoziție, repetată adesea, câştigă un elan ce e greu de oprit sau controlat. Aşa că fii atent ce sentimente întreții. Dispozițiile habituale arată starea cu care eşti contopit.

E întotdeauna posibil să treci de la a gândi *la* finalitatea pe care doreşti să o realizezi la a gândi *din* finalitate.

Dar chestiunea crucială este gândirea *din* finalitate, fiindcă „gândind din" înseamnă unificarea sau contopirea cu ideea: pe când, în gândirea *la* finalitate, există mereu subiect şi obiect – individul gânditor şi lucrul gândit. Trebuie să te imaginezi în starea dorinței tale împlinite, în iubirea ta pentru acea stare şi, făcând asta, trăieşte şi gândeşte *din* ea şi niciodată *la* ea.

Treci de la *gândirea la* la *gândirea din* centrându-ți imaginația în sentimentul dorinței împlinite.

Capitolul OPT

LUMINA OCHIULUI LUI DUMNEZEU

Ce credeţi voi despre Hristos? Al Cui Fiu este?
Matei 22:42

Când ţi se pune această întrebare, fie ca răspunsul tău să fie, „Hristos este imaginaţia mea” şi, deşi eu

acum însă, încă nu văd cum toate i-au fost supuse, Evrei 2:8,

ştiu totuşi că eu sunt Maria din care, mai devreme sau mai târziu El Se va naşte şi că

Toate le pot întru Hristos [Cel Care mă întăreşte, Filipeni 4:13].

Naşterea lui Hristos este trezirea omului interior, sau a celui de-al doilea om. Este conştientizarea activităţii mentale din sine însuşi, activitate ce se desfăşoară fie că suntem conştienţi de ea, fie că nu.

Naşterea lui Hristos nu aduce nicio persoană de departe, nici nu face ceva să fie ce nu a mai fost înainte. Este dezvăluirea Fiului lui Dumnezeu în om. Domnul „venind pe nori” *[Marcu 13:26, Luca 21:27]* este descrierea de către proroc a inelului de lumină aurie lichidă pulsândă de pe capul celui în care El se trezeşte. Venirea este de dinăuntru şi nu de dinafară, căci Hristos este *în* noi *[Romani 8:10; 2Corinteni 13:3; Galateni 2:20; Galateni 4:19; Coloseni 1:27].*

Marele mister

Dumnezeu S-a arătat în trup [1Timotei 3:16]

care începe cu *Venirea*[4] şi se însuşeşte prin curăţarea Templului,

Templul lui Dumnezeu, care sunteţi voi, 1Corinteni 3:17,

stă în fruntea misterelor creştine:

Iată, Împărăţia lui Dumnezeu este înăuntrul vostru. Luca 17:21

Venirea este dezvăluirea misterului fiinţei tale. Dacă vei practica arta revizuirii printr-o viaţă trăită asemenea înţelepţilor; vei folosi imaginativ vorbirea ta interioară şi acţiunile tale interioare, încrezător că, prin folosirea conştientă a „puterii celei lucrătoare în noi” *[Efeseni 3:20]*, Hristos Se va trezi în tine; dacă o vei crede, te vei încrede în ea şi vei acţiona asupra ei; Hristos Se va trezi în tine. Aceasta e *Venirea.*

Mare este taina dreptei credinţe: Dumnezeu S-a arătat în trup. 1Timotei 3:16

Şi de la *Venire* mai departe,
cel care se atinge de voi se atinge de lumina ochiului Lui Dumnezeu. Zaharia 2:8/12

[4] „Advent”, în original

CĂUTAREA

Victoriei,
împlinirea unui vis

Odată, într-un interval de odihnă pe mare, am meditat asupra „stării perfecte” şi m-am întrebat ce aş fi, de aş fi avut ochi prea curaţi pentru a cuprinde nedreptatea, dacă pentru mine toate lucrurile ar fi fost pure, iar eu fără de vină. Pe când mă pierdeam în acest înfocat cuget, m-am trezit ridicat deasupra tărâmului întunecat al simţurilor. Atât de intensă era senzaţia, încât m-am simţit o fiinţă de foc sălăşluind în trup de aer. Voci ca din coruri cereşti, cu exaltarea celor ce ieşiseră învingători din lupta cu moartea, cântau „Se înalţă – Se înalţă”, şi am ştiut intuitiv că se refereau la mine.

Apoi părea că păşesc în noapte. Curând am ajuns într-un loc ce putea fi antica Scăldătoare a Vitezdei, căci aici stătea o mare mulţime de neputincioşi – orbi, schilozi, paralitici – aşteptând nu tulburarea apei din tradiţie, ci aşteptându-mă pe mine. Pe când mă apropiam, fără vreun gând sau efort din partea-mi, unul după altul se refăceau ca sub bagheta Magicianului Frumuseţii. Ochi, mâni, picioare – toate mădularele lipsă – erau trase din vreun rezervor invizibil şi modelate în armonie cu acea perfecţiune pe care o simţeam izvorând în mine. Când toţi au fost făcuţi perfecţi, corul jubila, „S-a săvârşit”. Apoi scena s-a şters şi m-am trezit.

Ştiu că viziunea aceasta era rezultatul meditării mele intense asupra ideii de perfecţiune, căci meditaţiile mele aduc invariabil uniunea cu starea contemplată. Fusesem atât de complet absorbit în idee că, pentru un timp, am devenit ceea ce am contemplat, iar scopul înalt cu care m-am identificat pentru o clipă a atras compania lucrurilor înalte şi a ţesut viziunea în armonie cu natura mea interioară. Idealul cu care suntem uniţi lucrează prin asociere cu ideea pentru a trezi o mie de dispoziţii care să creeze o dramă ce menţine ideea centrală.

Am descoperit această relaţie strânsă dintre dispoziţii şi viziune prima dată pe când aveam vreo şapte ani. Am devenit conştient de o zvâcnire de viaţă misterioasă în mine, ca un ocean în furtună, de o forţă înspăimântătoare. Ştiam mereu când mă voi uni cu această identitate ascunsă, fiindcă simţurile mele aşteptau nopţile acestor vizite şi ştiam dincolo de orice îndoială că, înaintea dimineţii, voi fi singur cu imensitatea. Aşteptam cu atâta nerăbdare aceste vizite încât stăteam întins treaz până ce ochii mi se închideau de prea multă oboseală. Când mi se închideau ochii în somn, nu mai eram singur ci inspirat până-n străfunduri de o altă fiinţă, şi totuşi o ştiam a fi tot eu. Părea mai bătrână ca viaţa, şi totuşi mai aproape mie decât copilăria-mi. Dacă spun cele ce am descoperit în acele nopţi, nu o fac pentru a-mi impune ideile asupra altora, ci pentru a le da speranţă celor ce caută legea vieţii.

Am descoperit că dispoziţia mea expectativă funcţiona ca un magnet unindu-mă cu acest Mai Mare Eu, iar temerile mele Îl făceau să apară ca o mare furtunoasă.

Ca băiat, am închipuit acest Sine misterios ca fiind puternic, şi în unirea mea cu El îi simțeam maiestuozitatea ca pe o mare furtunoasă care mă înmuia, apoi mă rotea şi scutura ca pe un val neputincios.

Ca bărbat, L-am închipuit ca Iubire şi pe mine ca Fiu al Său, iar în uniunea mea cu El, ce iubire mă cuprinde! E oglinda a toate. Orice Îl închipuim a fi, aceea El este pentru noi. Îl cred a fi centrul prin care toate firele universului sunt trase; aşa că mi-am modificat valorile şi mi-am schimbat ideile astfel încât ele depind acum şi sunt în armonie cu această singură cauză a tot ce este. Este pentru mine acea neschimbătoare realitate care croieşte împrejurări în armonie cu conceptele noastre despre noi înşine.

Experiențele mele mistice m-au convins că nu e altă cale de a aduce la viață perfecțiunea exterioară pe care o căutăm decât prin transformarea noastră.

De îndată ce ne reuşim transformarea, lumea se va topi magic în fața ochilor noştri şi se va remodela în armonie cu ceea ce transformarea noastră afirmă.

Două alte viziuni voi mai spune, pentru că acestea poartă adevărul afirmației mele că noi, prin intensitatea iubirii sau urii, devenim ceea ce contemplăm.

Odată, cu ochii închişi sclipind în cugetare, am meditat asupra eternei întrebări, „Cine Sunt Eu?" şi m-am simțit topindu-mă încet într-o mare nețărmurită de lumină fremătândă, imaginația trecându-mi dincolo de toată frica de moarte. În această stare nu exista nimic în afară de mine, un ocean de lumină lichidă fără margini. Nicicând altcândva nu m-am simțit mai apropiat cu Ființa.

Cât a durat experiența asta nu ştiu, dar întoarcerea mea pe pământ era însoțită de un sentiment distinct de recristalizare în formă umană.

Altădată, întins pe pat şi cu ochii închişi ca în somn, am cugetat asupra misterului lui Buda. În scurt timp, cavernele întunecate ale creierului meu au început să se lumineze.

Păream a fi înconjurat de nori luminoşi care emanau din capul meu ca inele de foc pulsând. Nu vedeam nimic altceva decât aceste inele luminând pentru o vreme. Apoi a apărut în fața ochilor mei o piatră de cristal de cuarț.

În timp ce îl priveam, cristalul s-a spart în bucăți pe care mâini nevăzute îndată le-au modelat într-un Buda viu. Pe când mă uitam la această figură meditativă, am văzut că eram eu. Eu eram Buda cel viu pe care-l contemplam. O lumină ca soarele străluci din această imagine vie a mea, cu intensitate crescândă, până ce a explodat. Apoi lumina se pierdu treptat şi iată-mă din nou în camera mea.

Din ce sferă sau comoară a creației au venit această ființă mai presus de om, veşmintele sale, cristalul, lumina? Dacă vedeam, auzeam şi mă mişcam într-o lume a ființelor reale când îmi părea că păşesc în noapte, când schilozii, paraliticii, orbii erau transformați în armonie cu natura mea interioară, atunci sunt îndreptățit să presupun că am un corp mai subtil decât cel fizic, un corp care se poate separa de cel fizic şi poate fi folosit în alte sfere; pentru că a vedea, a auzi, a se mişca sunt funcții ale unui organism, oricât ar fi el de eteric. Dacă iau în calcul alternativa că experiențele mele psihice erau fantasme de mine închipuite, tot sunt împins spre minunare de acest puternic Sine care fulgeră în mintea-mi o poveste atât de reală ca cele pe care le trăiesc când sunt trezit deplin.

În aceste înfocate meditații am intrat iar şi iar, şi ştiu dincolo de orice îndoială că ambele presupuneri sunt adevărate. Găzduit în interiorul acestei forme de pământ este un corp armonizat unei lumi de lumină şi eu, prin meditație intensă, l-am înălțat ca şi cu un magnet prin craniul acestei case întunecate a cărnii.

Prima dată când am trezit focurile în mine am crezut că are să-mi explodeze capul. Era o vibrație intensă la baza craniului meu, apoi o bruscă uitare a toate. Apoi m-am trezit îmbrăcat în veşminte de lumină şi legat printr-un cordon argintiu de corpul adormit de pe pat. Atât de exaltate îmi erau sentimentele, încât m-am simțit printre stele. În acest veşmânt am colindat sfere mai familiare decât pământul, dar am descoperit că, la fel ca şi pe pământ, condițiile erau făurite în armonie cu a mea natură. „Fantasme de sine-nchipuite", te aud spunând. Nu mai mult decât cele de pe pământ.

Sunt o ființă nemuritoare închipuindu-mă ca om şi făurind lumi în asemănarea şi chipul concepției mele de Sine.

Ceea ce imaginăm, aceea suntem. Prin imaginația noastră am creat acest vis al vieții, şi prin imaginația noastră vom reintra în acea lume eternă de lumină, devenind ceea ce am fost înainte de a imagina lumea. În economia divină, nimic nu se pierde. Nu putem pierde nimic, decât coborând din sfera în care lucrul are viața sa firească.

Nu există putere transformatoare în moarte şi, fie că suntem aici sau acolo, ne făurim lumea care ne înconjoară prin intensitatea imaginației şi sentimentelor noastre, şi ne ilumină sau întunecăm viețile prin conceptele pe care le păstrăm despre noi. Nimic nu ne e mai important decât concepția despre noi, şi cu atât mai adevărat este acest lucru atunci când ne referim la conceptul nostru despre Cel ascuns, adânc, în noi.

Cei care ne ajută ori îngreunează, fie că ştiu fie că nu, sunt servitori ai legii care făureşte împrejurările exterioare în armonie cu natura noastră interioară. Este concepția noastră despre noi înşine cea care ne eliberează sau constrânge, deşi ea poate folosi mijloace materiale pentru a-şi atinge scopul.

Pentru că viața modelează lumea exterioară pentru a reflecta aranjamentele interioare ale minților noastre, nu e altă cale de a ne însuşi perfecțiunea exterioară în afară de transformarea noastră. Nici un ajutor nu vine din afară; înălțimile spre care ne ridicăm ochii sunt cele din raza interioară. Este aşadar conştiența noastră cea spre care trebuie să ne întoarcem ca fiind singura realitate, singurul fundament pe care toate fenomenele pot fi explicate. Ne putem baza absolut pe dreptatea acestei legi de a ne oferi numai ceea ce e în natura noastră de sine.

A încerca să schimbăm lumea înainte de a ne schimba conceptul despre noi înşine înseamnă a lupta împotriva firii lucrurilor. Nu poate fi vreo schimbare exterioară până ce nu e o schimbare interioară. Precum înăuntru, aşa şi afară. Nu propovăduiesc indiferență filosofică atunci când sugerez că ar trebui să ne imaginăm ca deja fiind ceea ce vrem să fim, trăind într-o atmosferă mentală a măreției, în loc să folosim mijloace şi argumente fizice pentru a produce schimbarea dorită. Tot ce facem, neînsoțit de schimbarea de conştiență, e numai reajustare inutilă a suprafeței. Oricât ne trudim ori luptăm, nu putem primi mai mult decât presupunerile noastre subconştiente afirmă.

A protesta împotriva a orice ni se întâmplă înseamnă a protesta împotriva legii fiinţei noastre şi a conducerii noastre asupra propriului destin.

Împrejurările vieţii mele sunt prea strâns legate de concepţia mea de sine pentru a nu fi lansate de propriul meu spirit din vreo magazie magică a fiinţei mele. Dacă e suferinţă pentru mine în aceste întâmplări, trebuie să scotocesc în mine după cauză, fiindcă sunt împins încoace şi încolo şi făcut să trăiesc într-o lume armonizată propriului meu concept de sine.

Meditaţia intensă produce o uniune cu starea contemplată şi în timpul acestei uniuni zărim viziuni, avem experienţe şi ne purtăm în funcţie de schimbarea de conştienţă. Asta ne arată că o transformare a conştienţei va rezulta în o schimbare a mediului şi comportamentului. Totuşi, alterările noastre de conştienţă obişnuite, pe măsură ce trecem de la una la alta, nu sunt transformări, fiindcă fiecare e atât de rapid succedată de alta, în direcţie inversă; dar oricând o stare devine atât de stabilă încât să-şi alunge categoric rivalele, atunci acea stare centrală devine obişnuinţă şi defineşte caracterul; aceasta e transformare adevărată. A spune că suntem transformaţi înseamnă că idei anterior periferice în conştienţa noastră au luat locul central şi formează centrul habitual al energiei noastre.

Toate războaiele dovedesc că emoţiile violente sunt extrem de puternice în precipitarea rearanjărilor mentale. Fiecare mare conflict a fost urmat de o eră a materialismului şi lăcomiei, în care idealurile pentru care s-au purtat aparent ostilităţile au fost suprimate. Asta e inevitabil, deoarece războiul evocă ură, care provoacă o coborâre în conştienţă din planul idealului la nivelul unde se poartă conflictul. Dacă am deveni la fel de stârniţi emoţional pentru idealurile noastre cum devenim pentru neplăcerile noastre, ne-am înălţa spre planurile idealurilor noastre la fel de uşor cum coborâm acum la nivelurile urilor noastre.

Iubirea şi ura au puteri magice de transformare, iar noi creştem prin exersarea lor în asemănarea a ceea ce contemplăm. Prin intensitatea urii, creăm în noi caracterul pe care îl imaginăm în duşmanii noştri. Calităţile tânjesc după atenţie, astfel că stările neplăcute pot fi cel mai bine şterse imaginând „pe cap cunună în loc de cenuşă, untdelemn de bucurie în loc de veşminte de doliu” *[Isaia 61:3]* în locul atacului direct asupra stării de care ne-am vrea eliberaţi. „Câte sunt vrednice de iubit, câte sunt cu nume bun, *[...]* la acestea să vă fie gândul” *[Filipeni 4:8]*, căci devenim acel lucru cu care suntem în armonie.

Nu e nimic de schimbat în afara conceptului nostru de sine. Omenirea e o singură fiinţă în ciuda multor sale feţe şi forme, şi există numai atâta separare aparentă în ea câtă găsim în propria noastră fiinţă când visăm. Imaginile şi împrejurările pe care le vedem în visuri sunt creaţii ale propriei noastre imaginaţii şi nu au altă existenţă în afara noastră. Acelaşi lucru e adevărat despre imaginile şi împrejurările pe care le vedem în acest vis al vieţii. Ele ne descoperă conceptele despre noi. De îndată ce reuşim în transformarea sinelui, lumea noastră se va topi şi refăuri în armonie cu ceea ce afirmă schimbarea noastră.

Universul pe care îl studiem cu atâta grijă e un vis, iar noi visătorii visului *[sic!]*, visători eterni visând visuri neeterne. Într-o zi, precum Nabucodonosor, ne vom trezi din vis, din coşmarul în care luptăm cu demoni, ca să descoperim că nici n-am plecat, de fapt, de acasă; că nu ne-am născut şi nu am murit niciodată – decât în visul nostru.